

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període



Sèrie C - Número 174
28 d'octubre de 2011

Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament Basat en el Concert Econòmic

Presidència de l'I. Sr. Jordi Turull i Negre

Sessió núm. 12

SUMARI

Informe
de la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament basat en el Concert Econòmic
(tram. 260-00001/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 12

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix Jordi Turull i Negre. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents els diputats Ramon Espadaler i Parcercas i Antoni Fernández Teixidó, pel G. P. de Convergència i Unió; Rocío Martínez-Sampere Rodrigo i Joaquim Nadal i Farreras, pel G. P. Socialista; José Antonio Coto Roquet i Josep Enric Millo i Rocher, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Boada Masoliver i Joan Herrera Torres, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Sergi de los Ríos i Martínez i Joan Puigercós i Boixassa, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, Albert Rivera Díaz i Jordi Cañas Pérez, pel S. P. Ciutadans, i Uriel Bertran Arrués, pel S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència.

També hi són presents els membres de la comissió Georgina Arderiu Munill, Maria Àngels Barbarà i Fondevila, Albert Carreras de Odrizola, Lluís Franco i Sala i Francesc Homs i Molist.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe de la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament basat en el Concert Econòmic (tram. 260-00001/09). Aprovació de l'informe i de les conclusions de la Comissió.

El president

Molt bon dia. Si els sembla, iniciem aquesta sessió de la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament basat en el Concert Econòmic...

Informe

de la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament basat en el Concert Econòmic (tram. 260-00001/09)

...amb un únic punt de l'ordre del dia, que és: Informe de la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament basat en el Concert Econòmic. Aprovació de l'informe i de les conclusions de la comissió.

Si els sembla, recordarem el que es va acordar sobre com funcionaria aquesta comissió. En primer lloc, es donarà un torn d'intervenció d'un quart d'hora –quinze minuts– per a cada grup parlamentari, i també per part del Govern, si desitja intervenir; farem un segon torn de cinc minuts, per si hi ha alguna rèplica, contrarèplica, etcètera; després, els proposo que aturem deu minuts, per un espai de deu minuts, doncs, la dinàmica de la comissió, i després encetaríem tot el procés del que seria la votació de totes les propostes de conclusió que s'han presentat.

Com vostès saben, vam posar de termini el dimarts dia 25 a les dues del migdia perquè es presentessin les propostes de conclusió. Amb posterioritat, es va rebre, fora d'aquest termini, un escrit de proposta de conclusions per part dels Socialistes de Catalunya. Jo vaig enviar un correu als diferents grups parlamentaris, que si ningú hi posava impediment...

per una flexibilitat i perquè tot el que sigui d'interès dels grups parlamentaris pugui ser sotmès a consideració de la comissió. No hem rebut, en el sentit de no estar-hi d'acord, cap escrit de cap grup parlamentari, i, per tant, aquest document també seria sotmès a votació.

També vam enviar un aclariment, que és que el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds..., que hi havia un document A i un document B, i era la precisió... – aquest document sí que es va presentar dins del termini del dia 25 –, precisar que també era voluntat del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa que fos votat, tant el que són els punts del document A com els punts del document B.

En tot cas, sí que..., un cop fem aquesta parada abans d'iniciar tot el procés de votacions, els portaveus, si es poden quedar un moment aquí per explicar-los com funcionarà tota la dinàmica de votacions, perquè en poden ser bastantes, però per fer-ho de la manera més lleugera i operativa possible.

Per tant, si els sembla, començaríem amb les intervencions, hi insisteixo, d'un quart d'hora per part de cada grup parlamentari; després hi haurà un segon torn de cinc minuts per a aquell grup parlamentari –o per part del Govern– que ho desitgi.

I, per tant, començaríem la intervenció, començant pel Grup Parlamentari Socialista, i té la paraula la diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, president. Per expressar la nostra posició, la del Grup Parlamentari Socialista, de la proposta de conclusions que hem presentat en aquesta comissió.

En primer lloc, les nostres conclusions el que fan és constatar el que és més important de tot, i és que hi ha un consens molt majoritari en els objectius: tots volem un millor sistema de finançament per a Catalunya, que tingui més autonomia, més suficiència financera, més recursos, més justícia en la manera com s'implementa la solidaritat i més reconeixement al nostre esforç fiscal.

I, per tant, la discussió, senyores i senyors diputats, no és, doncs, si volem més i millor per a Catalunya –això ho volem totes les forces polítiques catalanistes–, sinó que la discussió és quins són els camins solvents per aconseguir aquests objectius.

En segon lloc, les nostres conclusions també constaten que no hem treballat prou –en termes polítics, òbviament– per assolir aquest consens, aquests objectius de consens. Hem escoltat trenta-quatre compareixences, molt interessants, no coincidents, no hi havia una posició ni majoritària, ni unitària entre els compareixents, però no hem parlat prou; no hem debatut, no hem contrastat, no hem fet una cosa que hem de fer molt més en política i que és deixar-nos convèncer entre tots.

En tercer lloc, les nostres conclusions constaten que hem de reconèixer els trets dels diferents pactes fis-

cals que ha tingut Catalunya des de la recuperació del nostre autogovern democràtic. Hem de saber el que hem tingut, hem de saber com ha evolucionat; en particular, hem de reconèixer el nou model aconseguit el 2009 en virtut del nostre Estatut d'autonomia, perquè no només ha estat un model que ha multiplicat per deu els recursos que efectivament es queda Catalunya respecte del model anterior, sinó que ha canviat les lògiques, ha canviat les inèrcies que tenien els pactes fiscals, els successius pactes fiscals que ha tingut Catalunya fins aleshores, perquè, per primera vegada, Catalunya comença per sobre de la mitjana i es queda per sobre de la mitjana, un cop implantats, aplicats, els nivells d'anivellament. I, per tant, per mirar lluny, el que creiem és que és important tenir els peus a terra, perquè, si no, el que estem fent és mirar cap endavant, mirar cap al costat, però sense els peus fermes podem arribar a caure.

En quart lloc, les nostres conclusions constaten una obvietat, si volen, però és que l'articulació d'un nou model de finançament ha de tenir encaix en el marc legal vigent: la Constitució, però, molt important, el nostre Estatut d'autonomia, en concret articles com el 206, sobre els quals hi ha diversos punts a les conclusions. Perquè deixin-m'ho dir així, simplificadament si volen: si el nou model de finançament que estem proposant no té encaix en la legalitat, en el nostre Estatut d'autonomia, aleshores el que hauríem de fer també és proposar la seva modificació.

En aquest sentit, la proposta que ja teníem abans de tenir les conclusions de tots els grups parlamentaris, del Govern, del Govern de Catalunya, ens sembla, en aquest sentit, inestable, perquè està proposant una singularitat només en la LOFCA, en la Ley Orgánica de Financiación de las Comunidades Autónomas, i aquesta –ho entenem nosaltres– és una mala manera de garantir el nostre autogovern, perquè deixa l'ancoratge de l'autogovern de Catalunya, del finançament de Catalunya, en mans de la discrecionalitat unilateral del legislador estatal. Això, hi insisteixo, no ens dóna un ancoratge suficient, perquè el nostre Estatut continua sent, tot i la greu sentència que vàrem patir del Tribunal Constitucional –tot i la greu sentència–, la millor garantia per a tots els catalans i les catalanes.

Ateses aquestes consideracions, el Grup Parlamentari Socialista proposa un pacte fiscal solvent per aconseguir els objectius que hem esmentat, que són de consens, i que aquest pacte fiscal, hi insisteixo, es basa en tres punts.

En primer lloc, en el fet d'aprofitar que la garantia jurídica d'aquest nou pacte fiscal existeix, i, a més a més, funciona, està ja en marxa. Si tenim una garantia, entenem que no hauríem d'iniciar un camí ple d'interrogants.

En segon lloc, també es basa, la nostra proposta, en el fet d'aprofitar que, a diferència dels anteriors, el model del 2009 és revisable quinquenalment i hem d'aprofitar, per tant, que el podem modificar. I instem, en la nostra proposta de conclusions, el Govern de Catalunya a convocar, ja, el gener del 2012, tots els mecanismes formals, informals, de negociació entre

el Govern central i el de la Generalitat. Podem parlar molt, però el que hem de fer és posar-nos a treballar ja.

En tercer lloc, la nostra proposta es basa en el fet d'aprofitar aquesta revisió, per caminar de manera més insistent cap a aquests objectius que nosaltres els esmentàvem a l'inici.

I la nostra proposta diu que hem de caminar i aprofundir en sis línies principals. En primer lloc, reclamar més bilateralitat i autonomia financera. Aquí proposem, entre altres punts –no em puc estendre, han llegit vostès el document–, la creació immediata del Consorci Tributari, presidit per l'Administració catalana i en condicions d'igualtat efectiva, per tal de compartir la gestió, la recaptació, la liquidació i la inspecció de tots –deixin-me fer èmfasi en aquest punt: de tots– els impostos pagats a Catalunya pels catalans. La creació d'aquest consorci ens ha de permetre millorar el sistema de bestretes i reduir, així, l'impacte de les eventuals compensacions futures en un o en un altre sentit, i, per tant, avançar en termes de coresponsabilitat fiscal i suficiència financera, abordant l'increment progressiu dels percentatges de cessió sobre els rendiments dels impostos cedits parcialment i arribant també a la cessió de rendiments sobre l'impost de societats, que és una reclamació compartida i, a més, que la reivindicuem des de fa molt de temps.

En segon lloc, volem reclamar una major justícia amb relació al reconeixement del nostre esforç fiscal i de la solidaritat. En aquest sentit, i també entre altres punts, fem bàsicament dues propostes: que el volum de recursos del conjunt de fons que només són el resultat dels diferents processos de negociació i que dificulten, això ho hem d'admetre, la transparència del model, proposem que es distribueixi sota el mateix criteri d'anivellament parcial de caràcter federal que conté l'actual model. També demanem que es limiti de forma progressiva el nivell de recursos tributaris que les comunitats aporten per l'anivellament: des del 75 per cent actual, que és el primer cop que va ser instaurat un mecanisme d'anivellament parcial, fins al 50 per cent.

En tercer lloc, reclamem majors garanties i lleialtat institucional; això és importantíssim. Hem d'avançar en una lleialtat institucional inqüestionable, que tots l'entenguem i l'apliquem al pacte que hem subscrit. En aquest sentit, creiem que les millores esmentades ens permetran disposar de més informació i autonomia, de més transparència i claredat, d'una simplificació del model i d'una minimització dels fluxos entre territoris que reduiran els marges actuals per l'incompliment dels acords.

En quart lloc, també pensem que és necessari abordar la convergència de resultats entre els diferents models que puguin existir. A nosaltres, en un estat compost com és l'Estat espanyol..., no s'estranyarà ningú, em sembla perfecte la pluralitat, la diversitat de models; però també creiem que hem de convergir en els resultats per un criteri elemental de justícia. Per això proposem que, en la revisió quinquenal que s'ha de negociar abans del 2013, perquè ha d'estar implementada el gener del 2013, caldria establir un mecanisme de convergència entre els resultats dels diferents models

de finançament, i a la vegada instem a crear mecanismes complementaris que garanteixin que, fins que no es produeixi l'equilibri entre els diferents models, el finançament de Catalunya mantindrà un diferencial de creixement positiu amb relació a aquests altres models. Per dir-ho d'una manera contundent, nosaltres aquí el que estem proposant és un model no només solvent sinó propi per a Catalunya.

En cinquè lloc, proposem renovar la disposició addicional tercera. Sabem perfectament que la disposició addicional tercera és un tema d'inversions que no és un element del model de finançament en sentit estricte, però sí té molt a veure amb la distribució territorial dels recursos i també amb els càlculs de les nostres balances fiscals. I, per tant, proposem renovar aquesta disposició addicional tercera en inversions per al proper quinquenni del model de finançament.

En sisè lloc, i ja per acabar, proposem, perquè està inclòs en el títol sisè de finançament del nostre Estatut, desplegar aquest títol amb més resolució del que ho hem fet fins ara pel que fa a les finances locals. Hem proposat la creació d'una comissió d'estudi per abordar aquest tema que, com saben vostès, és segurament un dels majors dèficits que tenim actualment en la nostra democràcia.

Nosaltres, president, creiem que hem presentat un model propi per a Catalunya, un model solvent, un model que aconseguim, si es negocia bé de govern a govern, tots els objectius que compartim. I per això demanem als altres grups parlamentaris d'aquesta cambra el seu vot favorable.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyora Rocío Martínez-Sampere. I ara passaria a la següent intervenció. Per part del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest matí ens hem llevat escoltant els mitjans públics de comunicació de Catalunya, on la notícia que es donava i que, per tant, tots els catalans han escoltat avui, és que, sense unanimitat, el Parlament de Catalunya aprova avui un nou model fiscal per a Catalunya, segons el qual Catalunya recaptarà i gestionarà tots els impostos. Repeteixo literalment el titular que els mitjans de comunicació públics de Catalunya estan repetint des de primera hora de la matinada i que tots els catalans, per tant, escolten des que s'han llevat aquest matí; afirmació que, com tots els diputats d'aquesta cambra saben, és, senzillament, mentida –senzillament, mentida. Avui el Parlament de Catalunya no aprova un nou model fiscal per a Catalunya. No entenem, des d'aquest grup parlamentari, com pot ser que els mitjans de comunicació públics de Catalunya avui despertin amb aquesta informació.

Avui, el Parlament de Catalunya fa una feina molt important, però no és aquesta. Per tant, es desinforma els

ciutadans, es dona una informació que no és la correcta, es contribueix a la confusió, per no dir «intoxicació», que genera finalment, en moltes ocasions, frustració. Això no és positiu. Per tant, vull començar la meua intervenció amb aquesta reflexió, que em sembla que val la pena tenir-la present i que, en tot cas, cadascú, en funció de les responsabilitats que té, en prengui bona nota.

A més a més d'aquesta informació, hi han altres responsables polítics del Govern que fan també comentaris aquest matí, i animen a uns i altres a arribar a un consens en el futur. Bé. Vull pensar que això es fa per matisar aquesta informació que no és del tot correcta, però seria bo que, en tot cas, es pogués corregir.

Avui és important el que fem. Per què? Perquè avancem en la línia d'allò que cal fer en el Parlament, i que és treballar a fons per tal que, quan sigui el moment, des d'aquest Parlament, i, evidentment, doncs, liderat pel Govern de Catalunya, que és com hauria de ser, hi hagi una proposta concreta de millora del model de finançament de Catalunya que es pugui plantejar davant de l'Estat espanyol, davant del Govern de l'Estat, per tal de poder aconseguir un nou model, millor que el que tenim actualment, quan sigui el moment de fer-ho, és a dir, quan s'acabi l'actual vigent, que és 31 de desembre de 2013. Aquesta és la situació. I, per tant, és important la feina que fem, però no és cert el titular que avui hem escoltat.

L'any 2001 vàrem tenir un canvi de model a Catalunya, que va ser molt positiu per a Catalunya, que va donar per primera vegada capacitat normativa en els impostos cedits i transferits, capacitat per modificar el tipus en el tram autonòmic de l'IRPF; un increment de la participació dels ingressos fiscals a Catalunya de la recaptació de l'IRPF i de l'IVA; traspessos d'impostos especials... En fi, un model de finançament que va permetre que Catalunya, en els anys que han succeït a aquell model, tripliqués el seu pressupost, passant, de 12.000 milions d'euros que hi havia abans d'aquell model, als més de 38.000 que hi havien quan va finalitzar aquell model, la vigència d'aquell model. Iestic parlant, òbviament, d'un model aprovat quan el Partit Popular tenia majoria absoluta a Espanya: 2001; majoria absoluta a Espanya, millor model, per a Catalunya, de finançament.

L'any 2006 tocava renovar..., tal com s'ha explicat fa un moment, la renovació del model és quinquennal. L'any 2006 tocava renovar aquell model. I aquell model s'hauria pogut millorar perfectament l'any 2006, però no es va fer. Per què no es va fer? Perquè una majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra, legítimament, van preferir ficar-se en el debat de la reforma de l'Estatut d'autonomia, incloent-hi també allà la reforma del model de finançament; cosa que el Partit Popular en el seu moment va manifestar que era un error i que era molt millor per a Catalunya separar el debat de la reforma de l'Estatut del debat de la reforma del model de finançament, perquè d'aquella manera, molt possiblement l'any 2006 o màxim el 2007, hauríem pogut tenir ja un nou model de finançament per a Catalunya que ens situaria avui en millors condicions per competir; però no va ser així. La reforma de l'Estatut

d'autonomia va portar un debat llarg, «farragós», i la reforma del model de finançament no va arribar fins a un acord de finals del 2008, que entrava en vigor l'1 de gener del 2009. Aquesta és la realitat i aquest és l'endarreriment que portem.

Finalment, aquest model del 2009 no compta amb el vot del Partit Popular perquè vam dir que ens semblava que no era bo per a Catalunya, que no aportava una millora substancial i que portaria, com a conseqüència, l'increment dels impostos i la pressió fiscal a Catalunya; cosa que també ha passat. Òbviament, s'entén que el Grup Socialista avui defensí el model del 2009 i que en els seus documents, doncs, vulgui posar sobre la taula el valor d'aquell model perquè és qui el va defensar; cosa que no va fer el Partit Popular i tampoc, en aquell moment, Convergència i Unió, que avui defensa també la seva renovació.

Tot i així, és cert que tots estem d'acord que el model ha de millorar; crec que això també es desprèn de les paraules del Grup Socialista, tot i que nosaltres no compartim amb el Grup Socialista que aquest sigui un model tan bo. En tot cas, si fos tan bo, una cosa que el Partit Socialista hauria d'haver fet ja és influir sobre el Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol per tal que, com a mínim, pagués la bestreta del Fons de competitivitat d'aquest any. I arribarà el moment de modificar aquest model, serà el 2013, que tingui aplicació a partir del 2014. Aquesta és la feina que tenim per davant.

Catalunya necessita un millor finançament. La millora del finançament de Catalunya requereix el màxim consens i unitat per tal d'aconseguir que l'Administració pública catalana disposi dels recursos necessaris per donar la millor prestació de serveis al conjunt dels catalans i les catalanes; és això el que pensem. És aquest el gran objectiu que tenim des del Partit Popular de Catalunya i que creiem compartir, com he dit, amb la gran majoria de la societat catalana: que el conjunt dels catalans i catalanes puguin rebre uns millors serveis i que el conjunt de la societat catalana pugui disposar de les eines necessàries per superar la delicada situació d'atur i estancament econòmic que pateix Catalunya. I és amb aquesta voluntat que al Partit Popular de Catalunya estem disposats molt activament a participar en els treballs que es despreguin de les conclusions d'avui i dels treballs que cal fer en el futur, perquè avui no s'acaba, al nostre entendre, el treball d'aquesta comissió.

El model de finançament no és un tema *baladí*. Avui estem en el debat de conclusions del que han estat les trenta-quatre compareixences que hem sentit durant aquests mesos des de l'inici del mes de juny. Experts en l'àmbit jurídic, fiscal i econòmic, així com els presidents de les entitats municipalistes, han intervingut en aquesta comissió. Un bon grapat d'elles han estat posades pel nostre grup parlamentari en consonància amb la importància que li dona el nostre grup a aquesta qüestió. Avui, el conjunt de grups parlamentaris presentem les conclusions del que han afirmat i posat de manifest tots els experts durant aquests quatre mesos de compareixences, per, a finals de novembre, reprendre..., després de finals de novembre, repre-

dre els treballs per ja preparar la presentació d'un nou model que permeti millorar el finançament del sector públic català.

Un model en què el Partit Popular de Catalunya creiem fermament que s'hi ha de treballar des del màxim consens –des del màxim consens–, des de la màxima voluntat de diàleg –cosa que fins ara no hem pogut fer; compartim, des d'aquest punt de vista, la reflexió que es feia fa un moment que no hi ha hagut temps per fer-ho encara–, buscant sinergies, unint esforços, cooperant, sense confrontació, sense divisió, sense taticisme, pensant únicament i exclusivament en el conjunt dels catalans i les catalanes, en aquells que volen i no poden treballar, en les famílies que estan patint dificultats, en els autònoms, en les petites i mitjanes empreses, en els microempresaris i empreses en general que estan tenint enormes dificultats per mantenir les seves activitats productives. Per això valorem molt positivament l'acord de no situar en el debat electoral un tema tan capital per a la nostra societat com és el model de finançament i deixar-ho per a després de les eleccions. Que només es presentin les conclusions sobre les compareixences dels experts i deixar per a més endavant el debat polític i la posició sobre un nou model de finançament seria la mostra més clara que les coses en aquest inici s'estan fent raonablement bé.

I és per aquest motiu que el Partit Popular de Catalunya presenta un conjunt de conclusions en positiu, com no pot ser d'una altra manera, amb la clara voluntat d'aconseguir un suport transversal per part del conjunt dels grups parlamentaris d'aquesta cambra representats en la comissió. El Partit Popular de Catalunya treballa perquè Catalunya torni a ser motor econòmic d'Espanya, perquè Catalunya lideri econòmicament el conjunt d'Espanya. Per això, la millora de model de finançament no pot utilitzar-se com un element de confrontació, divisió i separació amb la resta d'Espanya, sinó com un element d'estímul per a la reactivació econòmica i la creació d'ocupació, com una eina per desenvolupar les millors polítiques econòmiques que ens permetin tornar a ser el motor industrial de creació d'ocupació i d'inici de noves activitats econòmiques. Avui, la situació econòmica és profundament delicada. Avui hem conegut –aquest matí– que les dades de l'EPA ens indiquen que a Catalunya tenim cinquanta mil aturats més i ens situem ja, per tant, per sobre dels 740.000 aturats, segons les dades de l'EPA –740.000 persones més que voldrien treballar i no poden.

L'endeutament de la Generalitat de Catalunya a finals del 2011 serà el més elevat de la història i superarà els 46.000 milions d'euros, si tenim en compte el conjunt del sector públic, administratiu i empresarial català. Els ajuntaments es troben, molts d'ells, en una situació absolutament d'emergència en termes financers –també s'ha dit fa un moment. Les previsions de creixement i atur que preveia el Govern de la Generalitat per a aquest 2011 no es compliran, cosa que dificultarà encara més l'actual situació econòmica i financera de la Generalitat. Aquesta complicada situació econòmica requereix, òbviament, una reforma del model de finançament en profunditat, tal com ho

han expressat molts dels experts que han participat en aquesta comissió d'estudi, en particular aquells que han vingut a proposta del nostre grup; una reforma necessària destinada a assegurar l'equilibri financer de les finances de la Generalitat i del conjunt del sector públic, que garanteixi el no-augment dels tipus impositius i que estableixi rebaixes en aquelles figures impositives que tinguin un efecte més intens en la reactivació econòmica.

Un nou pacte financer –un nou pacte financer–, un model de finançament que és necessari, i que s'ha d'aconseguir que Catalunya mantingui la mateixa posició relativa anterior a les aportacions de solidaritat que fa envers la resta dels territoris de l'Estat. Un nou pacte financer o model de finançament que no es pot fer d'esquena als municipis; més aviat al contrari: els municipis han de dir la seva i se'ls ha de tenir en compte. Catalunya no comença i acaba a la plaça Sant Jaume. Catalunya la conformen 947 municipis i 41 comarques que necessiten un finançament digne, que els assegurui l'equilibri financer, la millora dels recursos i la capacitat d'ingressos suficient per donar resposta a les necessitats de despesa. Un nou pacte financer o model de finançament que no es pot precipitar sense tenir en compte l'evolució en termes d'harmonització de figures impositives, emissió de deute, participació en impostos per part de la Unió Europea que ens permeti disposar d'una unió econòmica real a nivell comunitari.

La lluita contra el frau fiscal és un altre dels elements que ha estat clau en moltes de les compareixences; efectivament, aquest ha de ser un element capital en la reforma del model de finançament que es porti a terme. I és per això que, en aquest cas, el Partit Popular de Catalunya entén que la cada cop més intensa relació de béns, serveis, capitals i persones entre els diferents territoris que conformen l'Estat i la Unió Europea obliga a treballar coordinadament entre les diferents administracions garantint l'adequada provisió d'informació que ens permeti combatre aquesta xacra social que és el frau fiscal. Un nou concepte de finançament que s'ha de plantejar des de la responsabilitat, sense estridències, reclamant la màxima lleialtat institucional des de l'Administració General de l'Estat i actuant amb profunda lleialtat institucional des de Catalunya.

La societat catalana vol certes, vol seguretat, vol expectatives de futur positives. Per això la resposta d'aquest Parlament, que és la representació política del poble de Catalunya, no pot ser més frustració, més desencís, en definitiva, més desafecció cap a la classe política. No pot ser aquesta la resposta. I és per tots aquests motius que el Partit Popular de Catalunya actuarà des de la màxima responsabilitat, amb amplitud de mires, sent conscient que ens juguem coses molt importants i del que pot significar aquest nou pacte financer, aquest nou model de finançament en les possibilitats de fer política econòmica, de poder donar solució als problemes de la gent, de poder servir com a instrument per tornar a situar l'economia catalana en el lideratge econòmic del conjunt de tot l'Estat espanyol.

Catalunya disposa d'un gran potencial econòmic i de futur, i la tasca de l'Administració pública no ha de ser

altre que posar les bases, establir les eines i facilitar que la societat catalana pugui desenvolupar aquest gran potencial que ens permeti sortir de la crisi i recuperar l'ocupació entre les persones aturades a casa nostra –acabo–; aquesta és la prioritat fonamental dels divuit diputats que formen el Grup Parlamentari del Partit Popular català. I per aconseguir aquest gran repte, que és recuperar el creixement i l'ocupació a Catalunya, el finançament, certament, és un dels instruments que hem d'impulsar necessàriament. Aquest és el nostre compromís amb la societat catalana i amb què esperem, junt amb la resta de forces polítiques, reprendre, amb l'objectiu de presentar una proposta de nou pacte de finançament o model econòmic des del consens, la responsabilitat i la unitat, amb un únic objectiu: millorar el finançament de Catalunya per ajudar a la sortida de la greu situació de crisi, atur i estancament en què es troba immersa en aquests moments l'economia catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Millo. Ara, per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, president. Volia començar per una reflexió. Crec que un dels problemes que té la política catalana, sovint, és un excés de tacticisme. Les declaracions, a vegades, a Catalunya i també en aquest Parlament són més importants que la realitat. I crec que, com hem fet les coses, demostra que continuem amb aquesta mala praxi. La manera de fer de la política catalana o, millor dit, determinades maneres de fer política a Catalunya és fer veure que és més important la declaració que la realitat. I ho dic..., mirin, ho dic des de la coincidència entorn de la necessitat que cal un pacte fiscal, que cal reconèixer la plena capacitat de recaptar de Catalunya, que cal autonomia financera, que, a més, podem avançar en un marc que estigui en el marc de la Constitució, com acreditava l'Institut d'Estudis Autonòmics, que hi hagi bilateralitat. I ho dic perquè, malauradament, crec que forma part de les maneres de fer, a vegades, que es tenen a Catalunya.

Tenim un exemple recent –un exemple recent– d'això: la compareixença del conseller Mas-Colell, que va donar xifres sobre el dèficit fiscal sense aclarir el mètode de càlcul –dades concretes, xifres...–; en van faltar, però la realitat és que el que va fer és situar el debat, tal com ell el volia situar, a les portes precisament d'aquesta comissió, creant el terreny comunicatiu propici: era més important la declaració que la realitat. I crec que això, un país..., un govern també, però sobretot aquest país no s'ho pot permetre. Si volem fer bé les coses, les coses s'han de fer, per exemple, amb transparència. No hem entès ni hem comparat, que, a la comissió, les compareixences es fessin a porta tancada. I, en segon lloc, si volem fer bé les co-

ses, les coses s'han de fer amb temps, per escoltar els experts, però també per poder escoltar, poder llegir, poder valorar el que plantegen els diferents grups parlamentaris, per poder escoltar, poder llegir, poder valorar fins i tot el que ens hauria agradat valorar, que és la proposta, en aquest cas, del Govern.

Però, finalment, avui tenim la comissió, i sembla que el que ha estat més important és que hi hagi un pronunciament abans del 20 de novembre –20 de novembre, on es produeixen eleccions generals–, que no pas precisament construir el consens. Ens hi juguem molt. I ens hi juguem una millora en el model de finançament. I, per tant, el punt de partida que volíem traslladar des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa és que ens hauria agradat fer les coses amb tranquil·litat i fer que en aquest país i en aquest Parlament fos més important la realitat que les declaracions, i intentar avançar entorn d'una proposta..., que nosaltres coincidim que ha de ser una proposta, precisament, en què aconseguim plena capacitat de recaptar, autonomia financera, bilateralitat, i que tot això hi cap clarament en el marc de la Constitució.

Segona consideració: nosaltres creiem que les coses han canviat. I que les coses han canviat amb la sentència del Constitucional. Les relacions entre Catalunya i l'Estat han d'obrir una nova etapa. I en aquesta nova etapa, el pacte fiscal és una etapa a assolir. Però també ho hem de dir: no és l'única. El pacte fiscal no soluciona tots els efectes de la sentència. I ho explicava millor que el que podem expressar-ho nosaltres en Carles Viver Pi-Sunyer, en la seva compareixença en la comissió. Deia: «La sentència ha afectat la pràctica totalitat dels títols de l'Estatut i el que ha fet és desactivar totes les novetats que hi havíem introduït.» Deia: «Hi hem perdut, en el tema del reconeixement identitari; hi hem perdut molt, en el tema de les competències; hi hem perdut, en el tema del finançament.» Per tant, que ningú s'enganyi, el pacte fiscal, una millora en el model de finançament, és un pas endavant, però no és l'única solució; és un avenç significatiu, però la manera de superar el que representa la sentència és una proposta de reforma de la Constitució, en un sentit clarament federal, que reconegui allò que som, la nostra identitat, i que permeti avançar cap a un model que assumeixi el que és l'Estat espanyol: una realitat plurinacional i plurilingüística. Pensar que ho podem fer tot amb el pacte fiscal és fer-nos trampes al solitari; ara, dir que això no significa cap avenç, també és negar una evidència, que aquest seria un avenç substancial.

Tercera reflexió: nosaltres entenem que partim d'un model millorat. Ara, com a finals dels noranta, es torna a parlar del pacte fiscal, però la realitat és diferent: l'acord entre el Govern Pujol i el Govern Aznar va suposar una millora de 240 milions d'euros; el model de finançament vigent ha estat un model que ha suposat una aportació de recursos de més de 2.400 milions d'euros i que, per primer cop –per primer cop–, ha fet que Catalunya se situés per sobre de la mitjana estatal. De fet, si no fos pels elements que s'han incorporat en el model anterior, estaríem encara per sota. I la realitat és que avui es podria dir que es podria arribar

a respectar el principi d'ordinalitat; ara bé, si no fos, precisament, pels fons d'ajustament i, especialment, pel Fons de cooperació, que es va incorporar en l'últim moment.

No és el millor model, no és el model òptim, però és veritat que hi ha hagut una millora. I el que és veritat és que hem avançat perquè tenim un model més endreçat, més transparent i on es té més present l'esforç fiscal de cada comunitat autònoma i on la variable «població» es té prou present. Però al costat d'això –és un model millorat i són moltes les compareixences que ho han expressat, en definitiva, quan han vingut a explicar-nos a la comissió–, el que hem de constatar també és que cal avançar. I cal avançar per dues raons: perquè es continua produint un desequilibri vertical i perquè continua practicant-se una política de manca de lleialtat institucional per part de l'Estat. I això és el que fa dir a aquest grup, a Iniciativa Verds - Esquerra Unida que hem avançat, però que cal avançar molt més.

Per què diem la falta..., o per què es produeix aquest desequilibri vertical? Perquè mentre les comunitats autònomes i els ajuntaments han anat assumint cada cop més la distribució de la despesa pública, el pes d'aquests, doncs, en els ingressos no ha augmentat en la mateixa proporció. La distribució de despeses i de recursos entre els diferents nivells de govern –Estat, autonomies, ajuntaments– ha de reequilibrar-se, i reequilibrar-se a favor d'aquells que presten la majoria dels serveis, i especialment aquells serveis que afecten més la vida de la gent. No es pot seguir mantenint la ficció que el Govern central ha de disposar de no menys del 50 per cent dels recursos i de les despeses totals, quan presta un nivell de serveis inferior a aquesta proporció. I l'equitat vertical s'ha de correspondre amb la realitat de la prestació dels serveis. Els ho dic d'una altra manera: no ens podem permetre nivells de governs sobrefinançats –l'Estat–, amb el que significa de malbaratament de recursos, mentre que altres, els que estan proveïnt serveis de l'estat del benestar, continuen infrafinançats –la Generalitat i, especialment, els ajuntaments. Per això nosaltres entenem que cal un pacte fiscal que doti cada nivell de govern de recursos suficients i adients en la distribució de competències efectives.

Segon element: lleialtat institucional; fonamental. El sistema de finançament autonòmic ha estat sotmès des del seu inici, des de sempre, a greus problemes de fiabilitat en la previsió de recursos. Es prenen decisions unilaterals per part del Govern central que afecten el marc competencial autonòmic i hi ha interpretacions de la llei que, a més, repercuteixen en costos més elevats i, a més, amb un retard injustificat de la transferència de recursos, en aquest cas vitals per al finançament de Catalunya. I això són factors que han dificultat, que dificulten les finances precisament de les administracions, de les comunitats autònomes i, concretament, de la Generalitat. I, mirin, l'actual episodi dels 1.450 milions d'euros corresponents al Fons de competitivitat és l'últim; no és el primer i crec que n'hi deuen haver altres casos, però és l'últim exemple de deslleialtat institucional. Per això entenem nosaltres que cal un pacte fiscal que doti la Generalitat de la capacitat

de recaptar tots els impostos, amb la qual cosa es restitueix el nivell de govern responsable de la despesa fonamental de l'estat del benestar i la fiabilitat en la previsió de recursos, i cal fixar elements propis d'un pacte fiscal amb Catalunya, que introdueixin elements, també, d'una relació bilateral entre Generalitat i Estat.

I tot això cal que ens ho fem sense trampes, que cal compartir recursos i que cal que hi hagin més recursos. I per això nosaltres entenem que per fer tot això, per ser honestos, si volem ser-ho realment amb la societat, cal un doble pacte fiscal. I aquí introdueixo la cinquena consideració. El problema no és només com repartim el pastís, que també, el problema és com fem el pastís més gros. I, per tant, si som rigorosos, si no ens deixem caure pel terreny de la demagògia, hem de reconèixer que el problema del finançament que tenim és un problema de repartiment de recursos amb l'Estat, però també d'un millor repartiment de recursos entre les diferents rendes que hi ha al país.

La pressió fiscal és del 31 per cent, segons diferents dades, hi ha qui acredita que és del 32; estem en un diferencial de 9 o 10 punts respecte a la mitjana de la UE-15. Jesús Ruiz Huerta, catedràtic d'Hisenda Pública de la Universitat Rey Juan Carlos, de Madrid, quan se li preguntava si era possible una redistribució de recursos sense augmentar la pressió fiscal, deia: «Haig de dir que ho veig extraordinàriament difícil.» Això fa que, avui, l'enfocament que li estigui donant el Parlament, des del nostre modest punt de vista, creiem que és parcial i miop, perquè no n'hi ha prou amb un pacte fiscal amb l'Estat. Cal un pacte fiscal entre els catalans per aconseguir que l'economia especulativa, l'economia contaminant, l'economia de qui té molts més recursos, doncs, apporti més, i per fer que la lluita contra el frau fiscal formi part de la manera de fer d'un país, Catalunya, que faci que la nostra manera de sortir de la crisi sigui una manera..., «com els països endreçats», en deia el president Mas, no?, és a dir, els països centreeuropeus, els països del nord d'Europa.

I és en aquest context que volem expressar, de forma nítida i clara, que ens confrontem amb l'argumentació d'aquells que diuen: «Hi ha retallades perquè no tenim un bon model de finançament.» No, no..., hi ha retallades perquè qui governa prefereix retallar que redistribuir. I, per tant, nosaltres ens oposem a aquest argument que sovint s'utilitza, en aquest cas, per part del Govern.

Sisena consideració; és en aquest marc i en aquest context que nosaltres plantejem: concert econòmic solidari. I és a partir d'aquestes premisses on s'ubica el model que plantejem no ara, des de fa molts anys. I aquí haig de dir que, després d'haver assistit al debat i a la votació de la resolució sobre el pacte fiscal en el debat de política general, avui, amb els documents que hem pogut llegir de la resta de grups, hi ha un avenç substancial entre el que vam votar i el que avui es planteja, perquè és veritat que en els textos que ens plantejen Convergència i Unió i Esquerra Republicana s'introdueix el concepte de «solidaritat», i nosaltres entenem que aquest és un avenç significatiu.

Quines són les característiques del nostre model? Nosaltres apostem per un model de finançament fonamentat en el concert econòmic solidari que garanteixi la suficiència financera de l'autogovern. I això es tradueix a fer efectius els principis que recull l'Estatut; hi afegeixo: fer efectius especialment els principis que recollia l'Estatut que va aprovar aquest Parlament en data de 30 de setembre del 2005. I la nostra proposta podríem dir que crec que s'aproxima força, bastant, a allò que va aprovar el Parlament l'any 2005. No volem un model enfocat només a la reducció del dèficit fiscal amb l'Estat. Volem un model, una estructura fiscal que el que permeti precisament és tenir una política fiscal pròpia, recaptar els impostos i, precisament, que les polítiques que fem siguin més efectives en el nostre territori. Aquest és el nostre principal objectiu. I si això comporta, que ho comportarà, òbviament, millorar el dèficit fiscal, millor que millor.

Nosaltres entenem que les diferents comunitats autònomes han de poder garantir els serveis que es desprenen de l'estat del benestar. I entenem que això, òbviament, ho millora. I, finalment, el que entenem és que, a més, el nou sistema ha de servir per donar solucions als endèmics problemes del finançament del món local. I entenem també que aquesta proposta el que fa és avançar en aquesta línia.

Nosaltres hem resumit la nostra proposta en catorze punts, però en detallaré els que crec que són més significatius. Primer: del finançament de la Generalitat es derivarà la recaptació de tots els tributs imposats a Catalunya, dels quals es derivaran les aportacions a la hisenda estatal en concepte de despeses atribuïbles a les competències no cedides, a les despeses comunes de l'Estat –les inversions en infraestructures, equipaments d'interès general dins i fora del territori de Catalunya– i a les necessitats financeres.

Segon element destacat: la contribució a un fons d'antivellament on hi participin totes les comunitats autònomes i que serveixi per garantir a tot l'Estat una prestació equitativa de serveis bàsics a igualtat d'esforç fiscal.

Tercer element: la contribució a un fons de desenvolupament solidari de les comunitats amb menys recursos. Quart element: el dèficit fiscal de Catalunya amb l'Estat i la Unió Europea no haurà de superar el que regions de la Unió Europea amb renda *per capita* similars a la catalana tenen amb el seu estat i amb la Unió Europea, aplicant-hi el criteri de flux monetari. Cinquè element: la Generalitat, mitjançant la seva administració tributària, serà l'única responsable de la gestió, recaptació, liquidació, inspecció de tots els impostos a Catalunya, i l'Administració Tributària Catalana es coordinarà amb la de l'Estat i les altres administracions tributàries de la resta de l'Estat en les tasques d'inspecció.

Un altre element és que la Generalitat tingui potestats administratives i normatives sobre els impostos a Catalunya, limitades exclusivament per les necessitats d'establir, precisament, elements comuns –i ja no parlo només de l'Estat, sinó que parlo també de l'àmbit europeu–, podent establir tributs propis. Un

altre element és que el finançament dels ens locals a Catalunya formi part del finançament de la Generalitat, entès, en definitiva, com un element central del model de finançament, o, per exemple, que els elements del model econòmic del concert econòmic solidari s'estableixin en el marc, precisament, d'aquesta relació bilateral, i entenent, a més, que això cap plenament a la Constitució, tal com ha acreditat l'Institut d'Estudis Autonòmics.

Destaco aquests elements perquè entenem, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, que avui, a Catalunya, hi pot haver acord en els següents punts: avui hi ha un consens ampli sobre la plena capacitat per recaptar tots els tributs –primer element–; hi ha un consens ampli per la plena autonomia financera per determinar els tipus fiscals que ens dotem; hi ha un consens ampli per definir aquest model amb bilateralitat amb l'Estat; hi ha un consens ampli que això està en el marc constitucional i que hem d'introduir també elements de solidaritat. Cinc elements per construir el consens a Catalunya. I entenem que, a partir d'aquests cinc elements, podem plantejar precisament una proposta, i una proposta que signifiqui precisament una millora substancial.

Per últim, creiem que els passos endavant s'han de fer amb el suport de la ciutadania. I aquí vaig a una reflexió més de fons –I acabo ja, president. Hi ha qui entén que la democràcia és anar a votar cada quatre anys i que amb el vot que tu diposites al teu dipositant, els diputats, els partits, poden fer amb aquest vot el que creguin oportú. Jo crec que aquesta és una percepció antiga, molt antiga, del que és democràcia; és més, és una percepció que el que fa és limitar el que és la democràcia. Per això nosaltres entenem que avui, si el que cal és donar un pas endavant important i rellevant com el nou model de finançament, cal que això tingui el suport de la ciutadania. Però, atenció, un model de finançament té dues potes: el com ens repartim els recursos amb l'Estat, un nou model de finançament amb l'Estat, i quins són els recursos de més que tenim, quin és el pacte fiscal entre els catalans. Per tant, per nosaltres el que és clau i fonamental és que, òbviament, això tingui el suport de la ciutadania, però que parlem del conjunt del model fiscal. I el conjunt del model fiscal vol dir parlar del pacte amb l'Estat, però parlar també d'una política de redistribució millor, que signifiqui més ingressos, precisament per evitar retallades en els serveis públics.

I per això entenem que, de la mateixa manera que cal un doble pacte fiscal amb l'Estat, però entre els catalans, cal també una doble consulta per decidir una millora substancial en el model de finançament en relació amb l'Estat –com ens repartim el pastís–, però per decidir si fem el pastís més gran, si aconseguim, en definitiva, una política més redistributiva.

Res més i moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor Herrera. Ara, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, avui estem tancant una comissió que ha durat realment tres mesos, que ha suposat trenta-quatre compareixences i que ha complert amb els objectius que ens vàrem fixar quan vàrem aprovar aquesta comissió d'estudi, que és que en un termini de temps acordat, amb una data límit final, el 31 d'octubre, poguéssim arribar a unes conclusions sobre la necessitat, de Catalunya, de disposar d'un model de finançament amb resultats similars i amb model similar, ho reitero, un model, el concert econòmic, de què gaudeixen tots els bascos, tant els de Navarra com els de la Comunitat Autònoma Basca.

En aquest sentit, he de dir que, a diferència d'altres grups parlamentaris, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana considera que el temps que hem tingut és suficient. És veritat que hi havia arguments, hi havia grups que volien escoltar més compareixences, més compareixents, sectors de la societat civil, però nosaltres entenem que aquest és un país que fa molts anys que discuteix sobre aquest tema, hi ha abundant literatura, hi ha prou coneixement en el país, i les trenta-quatre compareixences amb els diferents punts de vista són més que suficients per tenir un compendi d'arguments, de propostes, de vies per assolir un model de finançament, com dèiem, amb resultats i model i sistema similar al concert econòmic.

Nosaltres, com a Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ho diem ja aquí: tenim pressa. I creiem que hi ha pressa. Perquè no ens calia..., i ho hem d'agrair al document que va aportar i les xifres que va aportar el conseller Mas-Colell en aquesta mateixa cambra, en aquesta mateixa comissió, sobre el dèficit fiscal que pateix Catalunya. I diem que tenim pressa, perquè les xifres del conseller Mas-Colell ratifiquen allò que ja sabem i que hem anat reiterant any rere any, que és que Catalunya està discriminada. Catalunya, els ciutadans de Catalunya, les ciutadanes de Catalunya, les famílies catalanes, les empreses catalanes, els ajuntaments de Catalunya estan discriminats: aportem molt a les arques de l'Estat i rebem molt poc. És més: alguns dels territoris que reben la nostra solidaritat, reben la nostra aportació, tenen més recursos *per capita*, més recursos per habitant, més recursos per als seus ajuntaments, més recursos per a infraestructures i per a les seves empreses, per al gaudi de les seves empreses, que no pas Catalunya. Per això, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, diem que tenim pressa.

Ara bé, tenir pressa no vol dir que no siguem conscients de la dificultat que significa aquest assoliment que volem entre tots. Som conscients dels obstacles, no són nous: des de Ramon Trias Fargas, passant per Heribert Barrera en la defensa de l'Estatut del 79, amb la discussió també en el seu moment en aquesta mateixa cambra d'un document i una comissió similar, com va ser l'any 99, d'estudi del concert econòmic, en el procés estatutari, l'acord del 2001 i l'acord del 2009. En aquesta cambra, i en aquest país, i a la societat catalana tenim prou coneixement de la dificultat que hi ha per assolir un model d'equitat per a Catalunya. Per aquesta raó no ignorem que tindrem

moltes dificultats. No podem enganyar la gent, això que farem és molt difícil i tindrà molts obstacles. I Catalunya, en aquest sentit, tindrà molts enemics que estan instal·lats a l'*status quo*, perquè hi ha territoris, persones i grups de pressió que els interessa que les coses no canviïn; però, mentrestant, Catalunya està sent discriminada.

Segona cosa que volia dir: no confonguem la ciutadania. Aquí estem parlant d'una relació bilateral entre Catalunya i Espanya, estem parlant del tracte que rep Catalunya amb tot l'esforç fiscal que fa; no estem parlant de l'atur –i té conseqüències, després en parlarem–, no estem parlant del model fiscal que volem aplicar des de Catalunya o des de l'Estat, sinó que hem de separar ben clar del que estem parlant. Hem d'explicar a la gent que estem parlant que Catalunya paga, Catalunya contribueix a les arques de l'Estat, i sistemàticament hi ha hagut una discriminació de Catalunya per part de tots els governs de l'Estat espanyol. Per tant, parlem clar. A les darreres xifres que tenim per part de la comissió d'experts del Govern de Catalunya, el dèficit fiscal de Catalunya és entre el 8 i el 9 per cent de Catalunya. Què vol dir això? Doncs, vol dir una xifra tan clara, tan senzilla com que cada català –cada català–, per any, aporta 2.300 euros que no tornen, és a dir, cada família catalana paga cada any 9.200 euros que no tornen; és a dir, 16.400 milions d'euros cada any, que és el dèficit fiscal que té Catalunya.

Per un moment –per un moment–, i posats a parlar de l'estat del benestar, pensem que només el 50 per cent d'aquest dèficit fiscal es quedés a Catalunya; el canvi de pressupostos que tindríem: la política de salut que podríem fer, la política d'educació, de serveis socials, en cultura, en infraestructures, i no hauríem d'esperar les decisions arbitràries d'un Ministeri de Foment o Ministeri d'Indústria de torn. Fem aquesta reflexió: només amb la meitat del dèficit fiscal, la situació és una altra; la situació de retallades que estem vivint en aquests moments, la situació de dificultat econòmica que estan vivint els ajuntaments, l'Administració catalana, les famílies i les empreses seria tot una altra.

Per tant, la gent ha de ser conscient del que estem parlant. I, per tant, aquesta comissió, aconseguixi els seus resultats en el Ple i en la negociació amb l'Estat o no..., d'entrada hem de dir que nosaltres defensem la utilitat d'aquesta comissió i la utilitat d'aquest debat perquè la gent de Catalunya ha de saber on està el principal problema per a la seva prosperitat. I el principal problema de la seva prosperitat és la crisi, evidentment, que és sistèmica i global, però també, i al mateix nivell, és un model injust, poc equitatiu, que afecta els ciutadans de Catalunya.

Per tant, el nostre objectiu d'aquesta comissió –ho hem dit sempre de forma clara, el Grup d'Esquerra Republicana– és que nosaltres treballem perquè Catalunya recapti, gestioni, liquidi i inspeccioni tots els impostos suportats a Catalunya –tots. Aquest és, en definitiva, l'objectiu d'aquesta comissió. I fixin-se que el que estem fent és un canvi de paradigma. És veritat que el dèficit fiscal és atroç –abans m'hi he referit amb les xifres que ha ofert la comissió d'experts–, sabem que això afecta la competitivitat i les empreses de Catalu-

nya, però nosaltres el que defensem des d'Esquerra Republicana és un canvi de paradigma. El que hem de fer a partir d'ara és lluitar no tant per una discussió de quin és el percentatge de reducció de dèficit fiscal, de recursos que queden a Catalunya, sinó tenir l'instrument, i l'instrument vol dir una agència tributària pròpia per a Catalunya que recapti tots els impostos.

El món es veu diferent a partir d'aquí, perquè la capacitat de negociació, la capacitat d'estratègia es capgira. Fins ara hem estat sempre pendents –i encara ho estem– de les arbitrietats del Govern de l'Estat, d'una paraula que ha anat redundant en el si de la comissió d'estudi, que és la paraula «deslleialtat». El Govern de l'Estat és deslleial sistemàticament amb Catalunya. Discutim si és un model de finançament de les comunitats autònomes multilateral o bilateral. No, no, hi ha un sol model, és unilateral: és el Govern qui decideix, i sovint ho fa sobre la marxa –i després m'hi referiré amb casos concrets.

En segon lloc, què hem pogut constatar en aquesta comissió? La gran majoria d'experts..., no tots –siguem..., doncs, diguem la veritat–, però la gran majoria d'experts de l'àmbit jurídic o de l'àmbit econòmic o de l'àmbit fiscal que han comparegut a la comissió han reconegut que Catalunya, i diguem-ho clar, està maltractada, han reconegut que hi ha una discriminació. La gran majoria d'experts consideren que la ciutadania de Catalunya té, en definitiva, menys capacitat de renda *per capita* a causa del model de finançament i del paper de l'Estat en tot el model econòmic i de distribució. També els experts han reconegut i han assumit majoritàriament que la capital de l'Estat, Madrid, es beneficia de l'efecte capital i de decisions polítiques que res tenen a veure amb la productivitat. També els experts han convingut que la deslleialtat institucional ha estat i és una constant en tots els governs espanyols cap a Catalunya.

En què es basa aquesta deslleialtat? En primer lloc, en inversió pública, tant el que fa referència a infraestructures o d'altres àmbits, especialment en infraestructures: quan parlem de carreteres, quan parlem de ferrocarril, quan parlem de peatges, quan parlem d'aeroports, d'equipaments finançats per l'Estat. I la disposició addicional tercera de l'Estatut, que tots recordarem, aquella que ens deia que en set anys havien de compensar amb una xifra equivalent a l'aportació del PIB català al PIB de l'Estat, doncs, hem sabut que allò era absolutament incomplet per part del Govern de l'Estat. Per tant, la deslleialtat en infraestructures.

Deslleialtat en el que anomenem anivellament vertical. Què volen dir aquestes dues paraules, «anivellament vertical»? Doncs, vol dir senzillament que, si és el Govern de Catalunya, l'Administració de Catalunya, qui es fa càrrec de la sanitat, qui es fa càrrec de l'educació, qui es fa càrrec dels serveis socials, de la cultura i una part important de les infraestructures, entre d'altres, és el Govern de Catalunya qui ha de tenir la capacitat de recaptar. Qui inverteix i qui paga és el Govern de Catalunya, però, en canvi, en definitiva, qui recapta i qui disposa és el Govern de l'Estat. Aquest és un dels principals problemes i que la majoria d'experts han assumit. I aquí es produeix una deslleialtat. Quan

el senyor Rodríguez Zapatero diu que l'Estat s'ha de quedar amb el 50 per cent dels recursos... Per fer què? Quan, en definitiva, tots sabem que les prestacions s'han capgirat, en aquests darrers anys, i són les comunitats autònomes –i, en aquest cas, el Govern, l'Administració de Catalunya– qui ha d'acabar assumint el benestar dels ciutadans, no el Govern de l'Estat.

En aquest sentit, també hem vist i hem patit deslleialtat quan hem vist, en definitiva, que no s'incomplixen o es canvien els paràmetres sobre la marxa –quan es va impedir la bestreta en el Fons de competitivitat del darrer model de finançament de l'any 2009–, total per desviar el dèficit de l'Estat cap a les comunitats autònomes. És un altre exemple d'aquesta deslleialtat i la reinterpretació de la norma sobre la marxa. Deslleialtat, també, a l'hora d'eliminar impostos que mai són compensats del tot –impostos cedits, que mai són compensats del tot– cap a l'Administració de Catalunya. I, en definitiva, una deslleialtat que es palesa quan el Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Popular es posen d'acord per canviar la Constitució i canviar les regles de joc que s'havien fixat a l'hora de fixar la capacitat de dèficit de les comunitats autònomes.

També, en un altre ordre de coses, els experts han avalat que Catalunya perd en el rànquing d'ordinalitat: som els quarts a l'hora d'aportar, som els quarts en renda *per capita* abans dels models de finançament, i acabem en el nou o el dotzè lloc del rànquing després de l'anivellament que produeix l'Estat.

I, finalment, també hem constatat que hi ha un mal ús de la solidaritat per part d'alguns territoris, perquè al capdavant hem pogut veure que, per part del Govern de l'Estat, quan es tracta de fer AVE, quan es tracta de fer infraestructures lliures de peatge, quan es tracta de fer grans infraestructures, no es té en compte, en definitiva, la seva productivitat. Hem estat, aquestes darreres setmanes, tots, patint per la decisió de la Comissió Europea sobre el corredor Mediterrani. Finalment hem pogut veure que Europa ha posat una mica més de seny a allò que secularment l'Estat espanyol ha estat incapaç de fer.

En tercer lloc: com ho farem? Som conscients que no és fàcil –ho he dit al principi–, el que farem és molt difícil: canviarem les regles de joc que secularment han funcionat a l'Estat espanyol. Nosaltres, com a Grup Parlamentari d'Esquerra, ja ho hem dit, no som favorables a reformar l'Estatut; però és que queda alguna cosa de l'Estatut, després de la sentència del Tribunal Constitucional? Nosaltres no renunciem a treure-li tot el suc a l'Estatut, però també hem de ser conscients que la sentència del Tribunal Constitucional, tal com va dir Carles Viver i Pi-Sunyer a Institut d'estudis Autònoms..., i va dir textualment, i el cito: «En un acte de realisme i en un acte de cinisme, hem de dir que, després de la castració química –paraules del senyor Alfonso Guerra, que representaven l'Estatut, tal com se li va fer–, doncs, és evident que del que estem parlant és d'un pacte polític. No estem parlant de reforma de l'Estatut, estem parlant d'un pacte polític amb l'Estat. I agafant fil per randa la sentència del Tribunal Constitucional, el que queda clar és que si les Corts espanyoles ho volen i ho desitgen, més enllà del que

digui l'Estatut, dels topalls que pugui tenir, en definitiva, si hi ha un acord i hi ha voluntat per la part espanyola, això és possible. Perquè tots som conscients que el Tribunal Constitucional espanyol és un òrgan polític que pren decisions polítiques, i, malauradament, les ha pres, massa sovint, de forma partidista.»

Per tant, si hi ha voluntat política per part dels partits espanyols, hi haurà acord. Aquesta és la realitat. No ens emparem en reglaments, no ens emparem en adquisicions constitucionals, perquè, en definitiva, hem pogut veure tranquil·lament que, quan per part del Govern espanyol de torn, el Partit Popular o el Partit Socialista Obrer Espanyol, ho volen, canvien, si cal, la Constitució. És una voluntat política, i a aquesta dificultat ens enfrontem.

Què cal fer i què ens han dit els experts? Doncs, en primer lloc..., sí, a nosaltres no ens agrada, però hem d'assumir que caldrà reformar la LOFCA i buscar una llei singular per a Catalunya, una llei bilateral. Per què diem que no ens agrada? Perquè el que creiem que seria just per al país, des d'Esquerra Republicana, seria un acord bilateral entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya, i no haver de passar per això que en diem el «règim comú», que és molt règim i molt de comú per a Catalunya. Per tant, en aquest sentit, nosaltres entenem que, per buscar una majoria i per buscar una àmplia majoria d'aquesta cambra, ens sumem..., sabent que, doncs, no és el que ens agradaria, però ens sumem a aquesta necessitat de reformar la LOFCA i de buscar una llei específica per a Catalunya.

Deia de la dificultat... Però, fixin-s'hi, no sabem si això acabarà a bon port. Siguem realistes: ens enfrontem a una tradició secular espanyola, a un *status quo* que fa que alguns visquin mol bé i alguns altres no visquin tan bé, que alguns disposin de molts recursos i que Catalunya no en disposi de tants. Però deia que no sabem si això arribarà a bon port. Però, mentrestant, nosaltres creiem que hem fet una cosa que és el que havíem de fer, que és remoure consciències, explicar a la ciutadania de Catalunya que hi ha una discriminació, que no se'ns pot posar permanentment el dit a l'ull als ciutadans de Catalunya, als ajuntaments de Catalunya, a les empreses de Catalunya, amb una competència deslleial que es fa des de l'Estat. Cal que la ciutadania sigui conscient del que representa el dèficit fiscal, del que acaba comportant per a la competitivitat de Catalunya, per a les famílies de Catalunya, que explica per què hi ha comunitats autònomes que tenen millors condicions en prestacions públiques que no pas els ciutadans de Catalunya, que explica que aquí han de retallar quan, en d'altres, sembla que, doncs, la crisi no va amb ells, quan resulta que són receptors de solidaritat. No estem en contra de la solidaritat, però el que no pot comportar és que la solidaritat acabi sent una eina en contra dels ciutadans de Catalunya.

Nosaltres creiem que el camí val la pena, i creiem que és necessari que aquest debat es produeixi a la societat catalana. I també volem deixar clar, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que aquest debat no va en detriment d'altres debats. Aquest Parlament té una obligació, també, de debatre sobre el finançament de Catalunya, i això no va en detriment de la

lluita contra l'atur ni va en detriment del suport al màxim de prestacions socials per a la ciutadania d'aquest país. No barregem els debats. Perquè qui no es vol enfrontar a la realitat té tendència a barrejar els debats.

Nosaltres creiem que cal consultar la ciutadania. Cal consultar la ciutadania perquè necessitem el màxim de força per encarar aquest problema. I per això defensem una consulta prèvia; prèvia a la negociació amb Madrid. Hem vist que les diferents enquestes –fa poc teníem una enquesta per part del CEO– ens diuen que el 75 per cent de la ciutadania de Catalunya considera que Catalunya recapti tots els impostos i disposi de tots els impostos per negociar després amb l'Estat és el que desitja la majoria, un 75 per cent. Bé, nosaltres creiem que val la pena consultar la ciutadania; no és només un acte de força democràtica, que ho és, i a ningú li ha de fer por una consulta, sinó que del que es tracta és de tenir la màxima força i el màxim consens a Catalunya per negociar amb l'Estat.

Sabem, com deia –i acabo–, que hi haurà molts obstacles. Nosaltres no volem mirar el passat, però sabem perfectament –i citant el president de la Generalitat– que els precedents no són bons. Hi ha qui pensa que aquesta comissió pot acabar morint al Congrés dels Diputats amb una negociació a dins d'un despatx i acabar cedint, com sempre. Nosaltres, Esquerra Republicana, no som dels del tot i res, però ens sembla que tenim prou experiència entre tots i prou coneixement, per saber que aquesta vegada necessitem alguna cosa més que una pessigada més de recursos, perquè hem pogut veure com tots els acords... –2001, 2009–, al final, al capdavant estem sempre igual.

Per tant, crec que aquesta vegada no podem frustrar la ciutadania. Això sí que seria una frustració de la ciutadania, que acabéssim negociant a Madrid per una pessigada més de recursos, que, al final, amb aquest model de deslleialtat, l'Estat ho acabaria recuperant per una altra banda. Però el principal obstacle –ja vaig acabant, senyor president– som nosaltres mateixos. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya no abandonarà ni treballarà ni cedirà en nom d'una falsa unitat. La unitat dels partits catalans o la unanimitat, com es reclamava abans en una intervenció anterior, és una quimera. Hi ha diferents interessos que a vegades són contraposats. Parlem clar: hi ha qui, doncs, per una qüestió legítima, considera que no vol trencar aquest *status quo*. Nosaltres creiem que la màxima unitat és necessària, però nosaltres aquesta vegada no cedirem en nom de la unitat per aigualir el text o per buscar contradiccions o per buscar textos ambigus que al final tothom interpreta de diferent manera.

En definitiva, nosaltres creiem que val la pena seguir aquest camí; nosaltres defensem que Catalunya tingui aquesta capacitat i assumeixi tots els riscos; sabem que això no és la panacea per acabar amb la crisi, en som conscients, però no en tinguin cap dubte: aconseguir per a Catalunya un tracte d'equitat, un model similar al concert, és per a Catalunya un gran pas per sortir de la crisi. Nosaltres, els catalans, treballem, paguem; nosaltres, els catalans, volem recaptar; nosaltres, els catalans, volem decidir.

Vull agrair, finalment, a totes les persones que han comparegut en aquesta comissió, als serveis jurídics i tècnics de la cambra, a tots els diputats i diputades que hem estat treballant en aquests tres mesos intensament per aconseguir, doncs, l'inici del que ha de ser un pas definitiu pel que és la independència fiscal del nostre país, la millor garantia per a la nostra sobirania.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Ara seria la intervenció del Grup Mixt. I, en primer lloc, el Subgrup Parlamentari de Ciutadans..., el senyor Albert Rivera té la paraula.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. En primer lloc, volem manifestar novament en aquesta comissió el que ha estat una realitat en aquests mesos. Primer, que sorprèn que totes les intervencions que s'han fet, tots els experts que han passat per aquí, no hagin pogut tenir l'assistència, en aquest cas, a les reunions, dels professionals de la premsa, i que els ciutadans no hagin pogut veure aquests compareixences. I sorprèn que avui, en canvi, en directe, es pugui veure –i és lògic que es pugui veure– una comissió parlamentària. Per tant, volem denunciar des d'aquí, que els ciutadans ho sàpiguen, que hi han hagut grups, com Ciutadans, que han demanat que, amb transparència, llum i taquígrafs en aquesta comissió, tots els ciutadans poguessin conèixer, i tota la premsa i els professionals poguessin saber què deien els experts.

Jo ara podria fer, com ha fet algun altra portaveu, que és dir: tots els experts li van donar la raó a Ciutadans. Podria fer-ho, perquè com que ningú sap el que aquí va passar, doncs, podria fer-ho; com ho han intentat fer alguns, que deien que tots defensaven la constitucionalitat del concert econòmic català. Però no ho faré; per responsabilitat no ho faré, perquè no és cert. Com no és cert que tots els experts donessin suport al concert econòmic –com tampoc és cert. Com també és cert que des d'aquí s'ha qüestionat, per alguns experts –i molts, de nivell–, que precisament això no tenia cap viabilitat. Per tant, els ciutadans han de saber que això que avui es planteja, com deia algun altre portaveu, com una cosa donada per feta i beneïda, no?, doncs, no és una veritat.

El segon punt que volem posar sobre la taula és que aquest model que volem copiar o que volem tenir com a referent no és un model, des del nostre punt de vista, adequat al que necessita ni Catalunya ni el conjunt d'Espanya, sinó tot el contrari. El model del concert al país Basc i a Navarra és un model a derogar, és un model que, progressivament, ha d'anar..., semblar-se a un sistema modern i d'Estat. No hi ha cap –i ens ho van dir els experts– cas al món on hi hagi una excepcionalitat al règim comú, en aquest sentit, d'un estat, pugui ser federal, pugui ser autonòmic. Per tant, no hem d'anar a copiar ni a mimetitzar el que té fonaments de

l'antic règim, i el que hem de mirar és cap al règim federal o el règim autonòmic, que és el que defensem des de Ciutadans. Per tant, no ens sembla bé d'entrada i per això hem votat que no en aquesta comissió.

Després, una altra cosa que ha succeït i que volem explicar: en aquesta comissió quan va haver-hi el debat de política general, els dos partits que van impulsar aquesta comissió, abans que acabés aquesta comissió, amb experts que encara havien de passar per aquí, per aquesta comissió, ja van acordar les conclusions prèviament. És a dir, la coartada que suposa aquesta comissió per als programes electorals dels partits que van impulsar-la, bàsicament Convergència i Unió i el seu soci còmplice, Esquerra Republicana, doncs, resulta que ja estaven acordades les conclusions amb una moció del debat de política general, que va ser el moment en què el nostre grup va dir: «Escolteu, encara que no estem d'acord amb la comissió, però hi hem participat, i aquí estem per posar les conclusions i per a presentar-les, el que no té cap sentit és que les conclusions ja estiguin fetes.» Per tant, no creiem que sigui el millor mètode.

Per tant, podríem resumir, tant en el fons com en la forma, com és diu en castellà, *lo que mal empieza, mal acaba*. I, sens dubte, aquí tenim una gran tradició de començar les coses malament i que acaba fatal. I l'Estatut n'és un exemple. I ara tornem a començar a fer les coses malament, comencem la casa per la teulada. És a dir, no intentem convèncer el conjunt d'Espanya, les Corts, que hem de millorar el sistema de finançament autonòmic, sinó que el que fem és dir, des d'un parlament autonòmic, en una comissió, com si nosaltres poguéssim decidir això, com s'ha dit abans, dir: «Volem aquest concert, com al País Basc i Navarra. I això s'ha d'aplicar.» I fins i tot algú diu: «I ens poden fer una llei única per a nosaltres?» Doncs, no és viable, perquè no és viable ni jurídicament ni políticament.

Per tant, el que comença malament, normalment acaba malament. I això ha tornat a començar malament. Abans ho deia també el senyor Herrera, és a dir, al final hi ha una praxi, que és triar, d'alguna manera, aquí, la rauxa sobre el seny. És així. Anem a cops de cap. Anem a cops de cap contra un mur. Perquè jo tinc la sensació que alguns grups el que volen no és aconseguir un millor model de finançament, sinó un model diferent, o un model, fins i tot, que no s'aconsegueixi, per aconseguir una altra cosa: per poder fer referèndums, per frustrar la gent, per confrontar els ciutadans amb el conjunt d'Espanya i per dir allò ja famós i xenòfob d'«Espanya ens roba». Doncs, a aquest discurs, intolerable en democràcia des del nostre punt de vista, nosaltres no hi donarem suport.

Què volem des de Ciutadans i què presentem en les nostres conclusions? Un model millorat del sistema actual de finançament, que és un sistema d'un model descentralitzat, de la família, diguéssim, política i jurídica dels estats federals, en aquest cas Estat autonòmic. Què proposem? Principis bàsics –primer punt– que volem que siguin el present d'aquest model: el principi d'igualtat. Si algun sentit té aquest anivellament de comunitats autònomes és perquè a qualsevol

part d'Espanya, en els serveis essencials que la Constitució garanteix, com són la sanitat, l'educació o fins i tot en serveis més enllà, com els serveis socials o la justícia, qualsevol ciutadà espanyol pugui tenir garantit aquest principi d'igualtat. Perquè a nosaltres ens preocupa el que passa a Catalunya i ens preocupa el que passa al conjunt d'Espanya, perquè sabem que el model de finançament no és un model confederal ni d'un conjunt d'estats que es reuneixen de tant en tant, és un model d'un estat, en aquest cas descentralitzat. Per tant, primer principi: igualtat, per a sanitat, per a educació, per a justícia, per a serveis socials.

Segon punt: autonomia. Perquè volem autogovern per a Catalunya i també coresponsabilitat fiscal. És a dir, ja n'hi ha prou –ja n'hi ha prou– que, quan s'apugen o s'abaixen els impostos, els ciutadans no sàpiguen qui ho fa. En un estat federal, el que es fa és saber i conèixer –fins i tot quan un paga la declaració de la renda– clarament quin impost recapta la part descentralitzada, quin import recapta l'Estat o quin import recapta el món local. Per tant, nosaltres proposem un model clar, transparent, on se sàpiga la coresponsabilitat fiscal, i els ciutadans sàpiguen que, quan paguen un diner, aquell diner va a la Generalitat, i quan paguen un diner, aquell diner va a l'Estat, i quan paguen un diner, aquell diner va al municipi. Volem un model transparent i de coresponsabilitat fiscal. Per tant, amb aquests principis d'igualtat, autonomia i coresponsabilitat fiscal i transparència volem assentar les bases per millorar el sistema actual.

Segona proposta que fem en aquest sentit: home, doncs, crear el que té tot el sentit del món en un model com aquest, que és un consorci únic entre Estat i autonomies. És a dir que qualsevol comunitat autònoma tingui participació en aquesta gestió del consorci, i, per tant, un consorci entre autonomies i estats, però sigui un únic consorci. Deixem de duplicar, deixem de crear nous organismes, que no està la cosa ni per crear nous organismes ni per crear més burocràcia per als ciutadans. Per tant, un consorci permetria menys costos per als ciutadans i per a les seves butxaques, millor coordinació i, sobretot, més àgil, sobretot per a les balances aquestes que parlem de distribució de riquesa o d'aquestes bestretes ja famoses. I tercer punt: més agilitat per a ciutadans i empreses. Una única finestreta, on els ciutadans paguin els impostos a Catalunya, i que hi participi la Generalitat i hi participi l'Estat. Per tant, aquest és el nostre model, un model racional.

Tercer principi que creiem que es pot debatre i incorporar: home..., el principi d'ordinalitat –se n'ha parlat. Nosaltres podem estar d'acord, després del debat que hem tingut, que seria el lògic –el lògic– que, després de contribuir en aquests fons d'anivellament, les comunitats autònomes..., que aquests ciutadans que aporten uns cèntims o uns diners a aquesta comunitat, uns impostos, doncs, no hi hagi una abaixada de nivell per sota d'altres que col·laboren, diguéssim, els seus ciutadans, menys en aquest fons d'anivellament. Podem estar d'acord a debatre aquest punt i així ho proposem.

I, finalment, un fons d'estabilitat pressupostària. Quan hi han vaques grasses, s'ha d'estalviar, perquè després

vénen vaques flaques i hem de retallar. I, per tant, amb aquesta idea tan senzilla, volem un fons d'equilibri pressupostari, d'estabilitat pressupostària de les comunitats autònomes, que tingui en compte que, quan les coses van bé, s'han de guardar diners, perquè precisament aquests serveis bàsics de sanitat, educació, justícia o serveis socials no poden ser retallats a decisió de les comunitats autònomes o de la conjuntura concreta. Aquestes són les nostres propostes del nostre model; per tant, volem un model millor, un model més clar, més transparent.

Acabo, president, que tinc menys temps, com m'està indicant.

En conclusió, volem un millor sistema? Sí. Hi ha joc, i hi ha espai, i hi ha millora en aquest model? Sí: un model més simple, però sobretot un model per a tot Espanya, un model que hem de saber que no és de Catalunya, que és un model del conjunt d'Espanya, que s'ha d'aprovar a les Corts, que s'ha d'aprovar i donar el vistiplau en el Consell de Política Fiscal i Financera. Per tant, no podem fer, com s'està fent des d'aquí, allò..., tancar els ulls davant de la realitat. Hem de fer els passos com s'han de fer, amb seny, i el seny és Corts i acords amb les comunitats autònomes. Per tant, un millor model.

Una altra conclusió a què arribem: home, doncs, ja ho ha dit el senyor Puigcercós, jo no ho diria millor, és que el que es vol és no un pacte fiscal, sinó la independència fiscal, per després, alguns, tenir la independència política; evidentment, no se n'amaguen. Per tant, això no és el que nosaltres volem. No volem independències fiscals, el que volem és millorar la recaptació de la fiscalitat i el servei d'aquesta fiscalitat. En definitiva, un model com l'alemany: un model d'un país descentralitzat, d'un model federal, però que, alhora, és un model d'un país que no pretén independències fiscals, sinó col·laboració i distribució de renda.

I, finalment, una reflexió també política –acabo, president–, perquè crec que és important fer-la. Jo crec que no és el moment de trabucaires, no és el moment de la rauxa i dels cops de cap contra els murs, els ciutadans necessiten racionalitat, necessiten seny, necessiten que els diguin passes segures en què puguem estar d'acord i que es poden fer. I, per tant, nosaltres, en aquest sentit, davant d'aquests discursos de «et roben», del discurs intolerable del conseller Mas-Colell, l'altre dia, que esquivava el debat pressupostari, que és el del seny, el que toca, i no venir aquí, com si fos un *hooligan*, a dir que «Espanya ens roba». Doncs, aquest discurs d'un conseller d'Economia intolerable és el del trabucaire, i nosaltres volem un discurs del seny, volem un discurs que no vagi a cops de cap contra la paret, volem un discurs realista. I crec que hi ha espai.

Vaig acabant, president..., sí, que tinc bastant menys temps pel que veig. Per tant, volem aquest discurs de la racionalitat i no el discurs de la confrontació. I a alguns ens sembla que aquesta comissió, que podria tenir propòsits de debat interessants –han passat experts molt interessants per aquí–, el que ha aconseguit finalment és, novament, ser una coartada per tornar a fer el

debat de la confrontació. I alguns pensaran, fins i tot: «I si no surt això...»

El president

Senyor Rivera, ara sí que hauria d'acabar...

Albert Rivera Díaz

...que no sortirà, millor.» Per tant, nosaltres no volem cap coartada, volem debatre seriosament i racionalment sobre el nostre finançament, però no ens oblidem que, al final, és un problema d'ingressos i de despeses, aquí i a qualsevol part d'Espanya i d'Europa. Per tant, que ningú canalitzi el malestar públic que hi ha amb les retallades i amb altres qüestions, intentant fer-ho portar cap a..., l'aigua cap al seu molí, i, en aquest sentit, dir que la culpa és dels altres. Mirem-nos a dintre, perquè aquí tenim capacitat i gestió per gestionar els nostres ingressos i les nostres despeses, i alguns renunciïn a ingressos i es gasten les coses en qüestions que no són prioritàries per als ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Rivera. En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula el senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Avui és un dia plujós i és, aquest dia plujós, la metàfora de com acabarà aquest nou intent de reformar l'Estat espanyol. Hem de ser clars: és un intent de reformar l'Estat espanyol, com ho va ser l'Estatut d'autonomia que va aprovar el Parlament de Catalunya, i ja sabem com acaben aquests intents de reforma de l'Estat espanyol. Però, en qualsevol, cas parlarem una mica, tècnicament, de com ha evolucionat tota aquesta comissió d'estudi, tot aquest procés.

El primer que constatem –i en això ens hem posat d'acord amb els grups d'aquesta cambra– és que s'ha fet palès que Catalunya pateix un espoli fiscal de 16.000 a 20.000 milions d'euros anuals, el 9 per cent del producte interior brut, i que les reformes dels diferents models de finançament que ha fet Catalunya, que ha promogut Catalunya en totes aquestes dècades, no han aconseguit acabar amb l'espoli fiscal, reduir el dèficit fiscal del 8, 9 per cent del producte interior brut, que avui són diners que ens pren l'Estat espanyol, que se'ls emporta a Madrid i que no tornen a Catalunya. Estem parlant de dos mil a tres mil euros, per català i any, en impostos que paguem que se'n van a Madrid i que no tornen al nostre país. Una família de quatre membres avui està entregant a l'Estat espanyol dotze mil euros l'any, és a dir, mil euros mensuals en impostos que se'n van a Madrid i no tornen al nostre país.

En un moment de crisi econòmica com la que estem patint, en un moment on veiem com les dades d'atur s'incrementen de forma vertiginosa, amb un increment que sembla no tenir aturador, pensem el que significarien mil euros mensuals més per a cada família, si acabéssim definitivament amb l'espoli fiscal a mans de l'Estat espanyol.

A la Comissió d'Estudi del Model de Finançament s'ha constatat, però, que és una dificultat jurídica i política pràcticament insuperable que Catalunya pugui aconseguir aquest model de finançament particular dins de l'Estat espanyol, és a dir, si continuem essent una comunitat autònoma de règim comú. Aquesta comissió d'estudi que avui votarà les conclusions s'ha de decantar per un dels dos camins, per un dels dos models possibles: el model viable dins de l'ordenament jurídic, dins de la Constitució espanyola, dins d'Espanya, que mantindrà, que perpetuarà l'espoli fiscal. És a dir, aquests 12.000 euros per família que enviem a Madrid cada any i que no tornen al nostre país, i que està empobrint la societat catalana i que ens està portant a una crisi econòmica sense precedents, o un model que superi l'actual marc jurídic i polític. Un model que superi l'actual marc jurídic i polític segur que es pot superar amb la independència política –segur que es pot superar amb la independència política–, potser amb una consulta popular a tota la ciutadania, exercint el dret a decidir, exercint el dret a l'autodeterminació. O independència política –segur que acabem amb l'espoli fiscal–, o almenys una consulta popular a tota la ciutadania, perquè la veu de tot el poble s'expressi de forma alta i de forma clara.

Però ja dic que aquesta comissió sembla que s'està decantant –sembla que s'hi decantarà– per aquest model viable dins del marc jurídic constitucional, que ens perpetua, que ens condemna a l'espoli fiscal, com tot seguit demostraré.

S'ha constatat a la comissió, a través de les intervencions dels experts, i també de l'informe que va presentar el mateix Govern de la Generalitat a través de l'Institut d'Estudis Autònoms..., i ens diu que Catalunya no pot aspirar al concert econòmic del País Basc i de Navarra. I així ens diu l'informe que la doctrina del Tribunal Constitucional ha considerat que la disposició de la Constitució espanyola era aplicable només als territoris forals del País Basc i de Navarra, i que la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut diu que, de manera preventiva i expeditiva, aquest model de finançament només li correspon al País Basc i a Navarra.

També hem constatat que el canvi en el model de finançament s'ha de fer a través de la LOFCA. Aquella il·lusió que alguns expressaven abans de començar la comissió d'estudi que podíem quedar fora del sistema LOFCA, al final tots els grups parlamentaris han acabat assumint que s'ha de fer dins dels sistema LOFCA, és a dir, de la Ley orgánica de financiación de las comunidades autónomas, és a dir, com fins ara. És a dir, exactament com fins ara s'han aprovat tots els models de finançament.

Hem constatat també que l'actual model de finançament que s'ha de fer dins de la LOFCA –recordem

que s'ha de fer dins de la LOFCA, és a dir, que s'ha de fer dins del règim comú– haurà de poder estendre's a d'altres comunitats autònomes; això aquí no s'està assumint per part dels grups parlamentaris que s'han posat d'acord en unes determinades conclusions. Ho diu el mateix informe de l'Institut d'Estudis Autònoms: «La seva aplicació a Catalunya no impedeix que legalment no es pugui estendre a d'altres comunitats, ni té per què provocar una pèrdua de recursos a les altres comunitats autònomes.» És a dir, de què estem parlant? D'un model que es podrà estendre a totes les altres comunitats que ho vulguin i que, a més a més, no implica cap pèrdua de recursos per a les altres comunitats. És a dir, que de cap manera podran suposar un increment de recursos per a Catalunya, perquè si ningú perd, com incrementa els recursos Catalunya?

D'altra banda, la bilateralitat ha quedat també totalment arranjada. Diu: «La darrera paraula sobre la presència del model de finançament continuarà corresponent a la decisió lliure de l'Estat. Malauradament, hem constatat que el model viable de finançament dins de la Constitució espanyola s'allunya del model de concert i no s'implicarà amb el dèficit i amb l'espoli fiscal», així ho reconeix l'Institut d'Estudis Autònoms i així ho han pactat Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya en les conclusions sobre el model d'estudi del concert econòmic. En les conclusions que vostès votaran ara, ens estan dient que no acabarem amb l'espoli fiscal i que ens mantenim en un model, lluny del concert econòmic.

On ho diu? Es diu que es mantindrà la cooperació territorial, és a dir, que en el pagament de la quota a l'Estat espanyol es mantindrà la cooperació territorial; una cooperació territorial que xifrarà l'Estat. És a dir, que si l'Estat decideix que Catalunya ha de continuar cooperant territorialment de 16 a 20.000 milions d'euros anuals que hem de pagar a Madrid i que no tornen, de dos mil a tres mil euros per català que s'han de seguir pagant a Madrid i que no tornen, si aquesta és la cooperació territorial que exigeix l'Estat i que vostès incorporen en el seu model de finançament, tornem a estar exactament en les mateixes de sempre, i és que es manté l'espoli fiscal.

D'altra banda, vostès no assumeixen que Catalunya sigui qui recapti les cotitzacions socials; s'obliden de les cotitzacions socials, quan a la comissió es va demostrar que les cotitzacions socials impliquen un dèficit fiscal de 3.000 milions d'euros. Els catalans i les catalanes paguem en cotitzacions socials fins a 3.000 milions d'euros més del que cobrem en pensions. És a dir, que també hi ha un espoli fiscal en les cotitzacions socials, i vostès no incorporen la recaptació de les cotitzacions socials en el model. Per tant, si la cooperació territorial s'incorpora en el model i, per tant, és l'Estat qui la fixa, i fixa que es mantinguin els 16 a 20.000 milions d'euros d'espoli fiscal, no canviem el model. I si vostès s'obliden de les cotitzacions socials, doncs, per tant, hi ha 3.000 milions d'euros que definitivament donem per perduts respecte al model de finançament.

Què és el que nosaltres proposàvem des de Solidaritat Catalana per la Independència? Un model real de con-

cert econòmic que acabi amb l'espòli fiscal, sustentat per una consulta popular que, amb tota la força del poble, pogués canviar l'actual marc jurídic i polític de l'Estat espanyol. Una consulta popular que, malauradament, en l'acord que vostès pactaran amb Esquerra Republicana, Convergència i Unió hi renuncia. Perquè, què diu exactament el text? Diu que es presentarà una llei de consultes populars amb l'objectiu hipotètic de donar suport legal i polític a un procés de ratificació ciutadana. Què és un procés de ratificació ciutadana? Jo vull agrair al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds que sí que especifiquen que el que pretenen és la consulta popular, que el que volen és una consulta popular al poble de Catalunya, no un procés indefinit, inconcret de ratificació ciutadana, que després ja sabem exactament en què es tradueix.

Quin és el model concret que plantejem i que es pot aconseguir amb una consulta popular amb la independència política? La recaptació per part de la Generalitat de tots els impostos, taxes i cotitzacions socials pagats pels catalans a Catalunya; que la Generalitat tingui competència normativa sobre tots els impostos, taxes i cotitzacions socials. Que, en el càlcul de la quota de retorn, s'apliqui el criteri de posar fi al dèficit fiscal, i ens oblidem d'aquests eufemismes de «cooperació territorial» o de «solidaritat» que han acabat en l'espòli fiscal i en el robatori fiscal dels catalans i les catalanes en mans de l'Estat espanyol, i que vostès encara mantenen en l'actual proposta de model que faran arribar a Madrid. I que la Generalitat de Catalunya no accepti cap retallada per part de l'Estat espanyol.

Mirin, aquest és un punt fonamental; és un punt fonamental que Catalunya digui que no acceptarà retallades del model de finançament per part de l'Estat espanyol, una vegada sigui proposat, tal com no l'accepten els bascos. Vostès saben que els bascos aproven el model de concert econòmic a les Corts espanyoles amb una llei de lectura única. Espanya o aprova o rebutja, però no hi ha un procés de retallades i de negociació, i s'han oblidat de posar-hi això. No en vam tenir prou amb la lliçó de l'Estatut? Un 90 per cent del Parlament de Catalunya va aprovar l'Estatut d'autonomia, un 35 per cent del poble de Catalunya, del cens del poble de Catalunya va aprovar l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Això ha evitat –i acabo, senyor president– les retallades per part de l'Estat? De cap manera. Ara teníem l'oportunitat de posar que no es retalli absolutament res a Madrid, i no ho hem posat en les conclusions que avui s'aprovaran.

Davant d'aquesta realitat, des de Solidaritat continuem dient el més obvi: només amb la independència política aconseguirem el concert econòmic que acabi amb l'espòli fiscal. I és per això que anunciem la nostra abstenció respecte a les conclusions que han pactat Convergència i Unió i Esquerra Republicana. No coincidirem amb el Partit Popular ni amb el PSC, evidentment, en la seva posició obstructionista i anticatalana –no coincidirem amb aquests grups parlamentaris–, però tampoc podem avalar una proposta que sabem com acabarà –en un fracàs–, i que incorpora ja les baixes des de bon començament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Bertran. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. President, diputada, diputats... Les primeres paraules, president, són per agrair als compareixents la seva presència –documentada i magnífica presència–, al lletrat de la comissió, per la feina que ha realitzat, i a la gestora parlamentària; ens hem sentit, de veritat, molt assistits.

Estructuraré, president, per a la compressió de la intervenció, la meua, en quatre punts. La primera té a veure amb l'exercici del dret a decidir. La segona té a veure amb les insuficiències de l'actual model de finançament. La tercera la dedicarem als instruments legals del pacte fiscal. I, en darrer terme, ens referirem, com és natural, al contingut de la proposta.

Comencem pel principi: venim, diputades i diputats, d'un llarg procés de confecció, discussió i aprovació de l'Estatut; un llarg procés, complicat. Alguns de vostès hi han fet referència en les seves intervencions. I, finalment, amb una sentència ben discutida i prou discutida en aquesta cambra, amb un resultat frustrant de tot aquest procés.

La frustració que sentia aquesta cambra era expressió de la frustració que sentia la gent del nostre país. I en vàrem tenir, efectivament, tant amb la relació de les nostres aspiracions com de la nostra relació amb l'Estat espanyol. I vàrem tenir una expressió ben acurada a la manifestació del 10 de juliol del 2010. Aquesta és una referència per a aquest grup parlamentari. Centenars de milers de catalans que deien –i la majoria representats amb els grups parlamentaris aquí presents–: «Som una nació i volem decidir.» I justament el conjunt del treball d'aquest grup parlamentari té com a referència «som una nació i volem decidir».

Això té a veure també amb un element que, des del nostre punt de vista, és cabdal –hi han fet referència alguns portaveus, potser no tots–, que és la crisi que pateix el país. Si alguna cosa ha desfermat la crisi, amb el seu nivell insuportable d'atur, amb el seu percentatge inabordable de dèficit, amb el deute que el país té compromès i amb les balances fiscals que vàrem conèixer l'altre dia en aquesta mateixa sala, en la comissió, presentades per en Mas-Colell, tot això plegat, si alguna cosa ha desfermat, és la consciència entre els nostres ciutadans que és molt difícil seguir en aquestes condicions. Dit d'una manera més planera, d'una manera més clara: els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país han obert els ulls que no podem seguir com estem. I massivament, centenars i centenars de milers de catalans, segons l'enquesta feta pel CEO, reconeixen que aquest és el camí a seguir: un 75 per cent de catalans estan a favor d'un model de pacte fiscal basat en el concert econòmic.

Dit d'una altra manera: combatre la crisi –principal obligació d'aquest Govern i entenc que de tots els grups parlamentaris–, sortir-se'n en condicions vol dir

també tenir en compte tots els processos d'ofec financer que pateix Catalunya i que tan a bastament discutim en aquesta cambra. És a dir, no parlem només de principis i d'una constatació de la realitat històrica del nostre país, parlem, a més, de com podem sortir de la crisi i les dificultats que des de l'ofec –pervers o no, no ho discutirem– que patim, dificulten que Catalunya surti de la crisi. La gent sap que costarà viure com vivíem i vol canviar. I aquest és el propòsit, senyor president, d'aquest grup parlamentari: no podem viure com vivíem ahir, ens dol i ens preocupa.

I un altre element complementari, que és l'expressió acabada de tot aquest procés: salvar l'estat del benestar. És clar que sí. Hi ha hagut referències per part d'altres grups parlamentaris en aquest sentit. He tingut l'oportunitat de llegir alguns experts que deien que, probablement, amb un finançament com el que es reclama, la crisi tindria un altre to a Catalunya. Em sembla que això ho podem compartir tots. La crisi tindria una naturalesa... (*Veus de fons.*) Veig algun diputat que fa que no... Si nosaltres tinguéssim els recursos que creiem que té, no dic, atenció... –no ho dic–, que això seria un camp de violes i flors, però tindríem unes alternatives que ara no tenim.

Pregunta: s'haurien d'haver fet, segurament, alguns que altres ajustos pressupostaris? Indiscutiblement –ja en discutirem després, d'això–, però estariem en millors condicions; ningú pot negar aquesta evidència. Ningú pot negar l'evidència que, a més recursos, a més finançament, més possibilitats de sortir de la crisi; a més recursos, més finançament, menys patiment dels ciutadans de Catalunya. I això em sembla que..., negar aquest principi em semblaria que és prou i prou discutible.

Per tant, garantir aquesta societat del benestar vol dir, senyor president, anar més enllà. I anar més enllà vol dir tenir un model de finançament que ho faci possible, curt i ras. Un nou model de finançament que ajudi, curt i ras. Hi està tothom, evidentment, hi està el Govern, amb un pla d'acció per esperar l'economia i aconseguir sortir de la crisi. I ho han d'estar tots els grups parlamentaris, per donar el màxim de suport a aquest tipus d'orientació.

I una darrera constatació en aquest capítol, que la fem esperançats: tenim la percepció que la consciència del conjunt de la ciutadania progressa adequadament, per dir-ho de manera també ben senzilla, president. Progressa adequadament. En quina línia? Entendre les limitacions amb què ens trobem, comprendre la naturalesa de les limitacions, acceptar que aquesta situació s'ha de canviar i, atenció, esperar dels seus partits que canviïn amb els seus ciutadans; fonamental. Assistim esperançats, diputades i diputats, al fet que els electors creuen que els partits estaran, senyor president, a l'alçada de les circumstàncies. I apostarem per un model que ajudi aquest país a combatre la crisi. Dit d'una altra manera més senzilla: crec que ens podem posar d'acord i, com diré al final, tenim esperances que això vagi en aquest camí.

Segon capítol de la nostra intervenció: insuficiències de l'actual model de finançament. Primera pregunta: tot model genera, al llarg de la història recent de Cata-

lunya, una millora respecte al model anterior? En general és així. Estaríem en situació molt complicada, si no fos així. No entrarem en la discussió de què ens ha portat el darrer model de finançament. I n'hi ha de discussió, però no és aquest l'objectiu, ni d'aquesta comissió ni d'aquest intervingent. El punt clau és quines insuficiències té.

Dit d'una altra manera, diputats: com ens podem posar d'acord per superar aquestes insuficiències? Com ens podem posar d'acord? On estan els problemes? Com els superem? On creiem que estan, des del nostre punt de vista? Doncs, senzillament, quan finalment fem comptes i parlem del model del 2009 i diem: «Escolti'm, això què ha comportat?» 15.394 milions d'euros. I si tinguéssim en compte el conjunt de la cistella? Crec que vostè ho plantejava, diputat Herrera, en aquest sentit. Doncs, parlaríem de 15.673 milions d'euros, 279 milions menys recaptats; ens anirien bé. És com ho veiem nosaltres. Però demanem de la generositat seva que entenguem que hem d'anar més enllà perquè els recursos s'ajustin al màxim a aquesta cistella d'impostos que el nostre grup parlamentari reclama.

Alguns parlamentaris han fet referència, senyor president, senyora diputada i senyors diputats, al principi d'ordinalitat. S'ha de dir ben clar a la ciutadania el següent: Catalunya és la tercera en posició de capacitat de recursos tributaris. I, quan el joc ha acabat, ens convertim en la quinzena. Matisen els socialistes, es diu: «És la quarta.» No pateixin, parlem-ne, si és la tercera o és la quarta. Eh, que som la quinzena? (*Veus de fons.*) No som la quinzena tampoc. Des d'aquest punt de vista, és difícil, senyor president, que ens acabem posant d'acord, malgrat que ho intentarem. Som la tercera i acabem en quinzena posició.

Dit d'una altra manera, hi han sis comunitats autònomes que reben més recursos que Catalunya quan la seva capacitat tributària és inferior a la catalana. Dit d'una altra manera, també, hi han tres comunitats autònomes que tenen una capacitat tributària per sota de la mitjana, però reben per sobre de la mitjana. I ningú podrà discutir que el nivell de preus a Catalunya està un 8,2 per cent per sobre de la mitjana espanyola. O tampoc? Un 8,2 per cent per sobre de la mitjana espanyola, de manera que això llasta també les possibilitats de tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Com ens hauríem de conformar amb una ordinalitat d'aquestes característiques? És clarament una insuficiència que a nosaltres ens costa acceptar.

La lleialtat institucional, la teníem valorada..., el cost de la lleialtat institucional la teníem valorada, el 2005, exactament en 1.085 milions anuals. Bé, doncs, aquest llast segueix absolutament pesant sobre el país. Aquest últim model de finançament..., l'Estat ha aportat 2.421 milions d'euros, però n'ha fet gastar a la Generalitat 2.434. És a dir, quin benefici traiem d'aquest model, senyor president? Doncs, difícil d'explicar. En conjunt, un pas endavant? Sí. Insuficient? Sí. L'hem de millorar? Sí. Progressem en aquesta línia? Objectiu de la comissió.

I, finalment, una referència que ens veiem obligats a fer des de tot el respecte i la màxima simpatia. Con-

sisteix en el següent: els recursos «disposables» del País Basc són un 56 per cent –56 per cent– dels..., en termes de renda *per capita*, dels de Catalunya. Diu: «Escolti'm, i això com ho valoren?» Dades seques, fredes –seques, fredes. Catalunya té un deute equivalent del 19,2 per cent del seu PIB, el País Basc, el 7,9 per cent del PIB. Ve de lluny, ve del 84, però a mi em sembla..., algú diu que és tan injusta una cosa com l'altra, a mi em sembla que alguna cosa haurem de fer els catalans –els grups parlamentaris catalans i aquesta cambra– per poder canviar aquesta situació.

Passem al tercer punt. Té a veure amb els instruments del pacte fiscal; hi han fet vostès referència sovintejada. Què ens han dit els trenta-quatre compareixents –amb opinions matisades, no podria ser el mateix. No crec que vostès em puguin desmentir sobre aquesta qüestió: el gruix, excepte alguna notable excepció, que és natural que s'hi pugui produir, ens han dit: «Per la via de la Constitució, això és possible.» D'acord? «Per la via de la Constitució, això és possible.» Segona pregunta: i per la via d'aquest Estatut escaçat i retallat? També. On són les dificultats des del punt de vista de la Constitució? On són les dificultats des del punt de vista de l'Estatut? Creiem sincerament que ni a un lloc ni a l'altre. Com hem de procedir? Ah, hem de treballar amb la LOFCA –algú es queixava amargament–; aquest és el camí, aquest és el suplici. D'acord, hem d'excepcuar Catalunya d'aquest règim. Tan impossible és? No, ja ho hem fet. Ho podem tornar a aconseguir? Ho hem d'intentar. Pot anar la nostra proposta per aquest camí? Hi hem d'anar. I aquesta és la línia que nosaltres plantejem: una clàusula d'excepció i l'aprovació d'una llei que estableixi les característiques fiscals i financeres del model.

Tercera consideració: estem sols? No. Tenim un magnífic estudi –que també ho agraiem aquí– que el Govern ha remès a aquesta cambra i que ha fet seu, la seva posició, que és l'institut..., l'estudi de l'Institut d'Estudis Autònoms. I ja s'hi han referit altres diputats, probablement s'hi refereixi el Govern, però tenim aquest suport per tenir la seguretat que les nostres aspiracions, senyor president, senyors diputats, estan fonamentades, són raonables, són assenyades i estan allunyades de qualsevol temptació de rauxa indiscriminada, com algun portaveu volia fer creure a aquesta cambra.

Final... Quart punt, abans d'entrar a la consideració final: el contingut de la proposta. El contingut de la proposta per nosaltres té, senyor president, quatre punts –només quatre, però ben clars. El primer té a veure amb un model bilateral; algú hi ha fet referència –l'últim intervingent. Diu: «Si finalment hem de discutir-ho tot, de manera que tots acabem allà on estem, no anirem bé.» I té raó, no anirem bé. És aspiració d'aquest model del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, de tenir relacions bilaterals fonamentades, justes i raonables amb l'Estat espanyol. O les tenim o serà difícil que progressem en aquesta línia.

Dos. Quan parlem de l'Estatut i parlem de l'article 204, llegeixo textualment –204.1–: «Estableix la gestió, la recaptació, la liquidació i la inspecció dels tributs estatals cedits totalment a la Generalitat, que correspon a

l'Agència Tributària de Catalunya.» Doncs això –doncs això–, es tracta d'això; altres intervingents han fet referència a això. Es tracta absolutament d'això.

Tres. Llei del pacte fiscal. Haurem de tenir una llei del pacte fiscal que tingui tres grans àmbits, tres grans capítols: el capítol fiscal, que reguli la cessió a la Generalitat de tots els tributs que es paguen a Catalunya –el 204.1; dos: el capítol financer, que determini principis i fórmules de càlcul per a la quota, per a la qüestió compensatòria; i finalment, és clar que sí, una llei que permeti establir aquesta relació bilateral i revisar i actualitzar el darrer model.

Últim punt, quota de retorn: la solidaritat. Una de les coses sorprenents d'aquest debat o d'aquestes compareixences a la comissió ha estat, en fi, la discussió de si hi havia camí, o hi havia ventall, o hi havia aspiració per part de la solidaritat. Pràcticament no he sentit cap grup que es manifestés en contra que Catalunya exerceixi la solidaritat respecte a la resta de pobles d'Espanya. Però la qüestió és quin abast té. Ningú discuteix la generositat del poble de Catalunya. Ningú discuteix que volem tenir una quota de solidaritat; potser algú sí, diu: «Res per a la resta, tot per a nosaltres.» Aquest país ha estat un país solidari, ningú ho discuteix. El que discutim és amb quin abast, amb quin topall, amb quins límits, Catalunya primer, Catalunya..., primer les persones, amb quin límit, amb quin topall. I això, naturalment, president, s'haurà de discutir amb una proposta que hem fet, que també hem vist que coincidí amb algun altre grup –i amb això pràcticament acabo–, que és la creació d'un grup de treball per avaluar i proposar la base de càlcul i per establir la quota a lliurar a l'Estat; fer-ho de manera fonamentada, objectiva, serena, tranquil·la, generosa i eficient.

Acabo, senyor president. Crec –ho creu el meu grup parlamentari– que estem en una hora decisiva, lluny de les solemnitats; de veritat, lluny de les solemnitats, estem davant d'una hora decisiva. Per què? Perquè venim d'on venim respecte a aquella frustració de què parlàvem, hem de vèncer la crisi com l'hem de vèncer i hem de preparar el país per als propers anys. I això requereix, a parer del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, un nou model de finançament que es fonamenti en els criteris que hem plantejat. I estem convençuts que tots els grups parlamentaris –tots, senyor president, sense excepció– sabran estar a l'alçada de les circumstàncies.

Moltes gràcies, senyora diputada, senyors diputats, president.

El president

Moltes gràcies, senyor Teixidó. En nom del Govern, té la paraula el secretari general de la Presidència, el senyor Francesc Homs.

(Joan Boada Masoliver demana per parlar.) Perdó... Sí, senyor Boada.

Joan Boada Masoliver

Perdoni, senyor president, però no tenia entès que el Govern pogués participar en aquesta comissió, perquè

l'última..., estic mirant les actes de l'última comissió, i el mateix Govern deia que havia acabat la seva i que les conclusions les faria el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que feien referència al Govern. No sé a què ve aquest canvi que hi ha hagut en aquest moment, sense haver-ho comunitat als portaveus de la comissió.

El president

Senyor Boada, els membres del Govern que formen part d'aquesta comissió, en l'acord de constitució en tot moment queda clar que tenen veu i no tenen vot. I, per tant, la intervenció en totes les comissions..., i em sap greu –perdoni, eh?, senyor Boada–, doncs, la seva intervenció. En tot moment, el portaveu dels representants del Govern pot tenir dret a utilitzar la paraula; ha demanat el torn i està en tot el seu dret. També un altre grup parlamentari que no ha presentat conclusions en aquest d'això ha utilitzat l'ús de la paraula en tant que membre d'aquesta comissió. Per tant, crec que tots els membres tenen dret a utilitzar aquest torn. Si vostè no hi està d'acord, després hi haurà un torn de cinc minuts per a la seva rèplica.

Té la paraula el senyor Homs.

El secretari general de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyor president. Té raó el senyor Boada quan deia que el Govern en aquest punt no presenta unes conclusions; s'ha fet seves, lògicament, les que presenta el Grup de Convergència i Unió. Però, en tant que tenim la possibilitat de fer ús de la veu, ho volíem aprofitar d'una manera molt breu, perquè no voldríem treure el temps que no tenim tots plegats o que no tenen, per fer-los simplement cinc consideracions, no?

La primera és agrair, de tot cor, al conjunt dels grups parlamentaris que el Govern hagi pogut participar directament en aquesta comissió. Aquest és un fet ben singular, com vostès saben, i que creiem que contribueix també a posar en relleu la importància del que portem entre mans. El Govern certament podia haver fixat unilateralment posició al marge del Parlament, però la possibilitat de fer-ho com ho hem fet, creiem que ens..., vaja, ens sembla que és més útil en favor dels interessos de conjunt. I, per això, d'una manera enfàtica, volia agrair al conjunt dels grups parlamentaris la possibilitat que ens donen de participar en aquesta comissió.

En segon lloc, la segona consideració és constatar –i a tenor també de les intervencions que hi ha hagut fins ara, no?– el consens molt majoritari –de fet, de pràctica unanimitat– en el diagnòstic que Catalunya pateix un dèficit fiscal, podríem dir-ne, inassumible i que el model de finançament vigent és insatisfactori, tant des del punt de vista econòmic com des del punt de vista de les garanties jurídiques que dona, com de la mateixa gestió tributària.

La tercera consideració –ja veuen que sóc breu–, per part del Govern, que ens sembla oportú compartir amb vostès, és que celebrem que avui, en aquest Par-

lament, es constati una majoria absoluta de diputades i diputats en favor d'un model de pacte fiscal en la línia del concert econòmic, com a conseqüència, òbviament, de la voluntat sobirana del poble de Catalunya, no? El Govern, des d'aquesta perspectiva, celebra també que el dret a decidir es vagi obrint camí i que s'hagi encetat precisament per allò que més ens crema, si m'ho permeten dir col·loquialment, i que genera, en qualsevol cas, més consens ciutadà, que és que els diners que com a país nosaltres mateixos generem, els puguem administrar, doncs, des de la mateixa Catalunya.

La quarta consideració: des del Govern pensem que, tot i aquesta majoria absoluta que tenim avui en aquest tema, cal intentar eixamplar el consens amb més forces polítiques d'aquesta cambra, no? I és en aquest sentit o des d'aquest punt de vista que valorem positivament poder seguir parlant-ne després de les properes eleccions, com han demanat alguns grups parlamentaris.

De fet, col·lectivament disposem dels elements necessaris –abans algun portaveu també ho ha esmentat– per construir un gran consens en aquesta qüestió, en la línia del que ara jo mateix en aquests punts que els esmentava els deia, no? En primer lloc, perquè hi ha un diagnòstic àmpliament compartit en la necessitat de superar el model de finançament que tenim, no? En segon lloc, doncs, perquè tenim un punt de partida sòlid, amb una majoria forta, dins i fora d'aquest Parlament. I, en tercer lloc, per la voluntat contrastada de diàleg de tots, absolutament tots els grups, i també del Govern.

I la cinquena consideració –i per acabar–, doncs, finalment, encara que sigui una obvietat, els vull fer avinent, en nom del Govern, que les conclusions d'aquesta comissió ens les farem plenament nostres. Som conscients que en aquest terreny i al llarg dels darrers trenta anys tots ho hem provat, tots ho hem intentat i tots hem comès errors. Avui és un dia important per l'aposta que fem, certament, però hem de tenir en compte l'experiència viscuda i que ens convidi, aquesta experiència viscuda, a no repetir, en aquest sentit, errors que són coneguts i produïts per tots plegats. Si ho fem així –aquest és el punt de vista que té el Govern–, amb determinació, amb diàleg i sense repetir errors, doncs, pensem que ens en podem sortir col·lectivament i que podem fer realitat la justícia que el poble català es mereix, que no és altra que la de poder disposar dels diners que entre tots som capaços de generar en el nostre mateix país.

Bé. Gràcies, president, doncs, per donar al Govern la possibilitat de..., vaja, de poder fer aquests comentaris.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Homs. Ara, com ja hem dit, faríem una ronda de cinc minuts, si volen ser utilitzats, no és obligatori. Jo haig de dir que abans, excepte en el cas d'algun grup, en la resta s'ha estat molt generós i s'ha excedit, doncs, en el temps. Aquí sí que els demanaria..., si es poguessin ajustar al temps.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies, president. Havíem quedat que –crec que havíem quedat, vaja– aquesta comissió acabaria els seus treballs intentant sostreure els seus resultats de la conjuntura política electoral. Tinc la impressió que no ens n'hem sortit. I tinc la impressió que la major part de les intervencions –no pas totes, però una bona part de les intervencions– han dedicat més atenció a la conjuntura que no pas al fons de la qüestió. I en tenim alguna mostra ben evident en alguna de les darreres intervencions.

Tampoc no ens hem sostret el que és una llarga tradició històrica de Catalunya en el tema del finançament autòndic, que és el de la política del plantejament dels greuges sense abordar el de les solucions pragmàtiques. També és veritat que a ningú no li agrada que li prenguin la cartera, però no crec que aquests siguin els termes en què hàgim de plantejar una qüestió tan transcendent per al futur de Catalunya, quan les coses vénen d'on vénen i han anat com han anat fins ara.

I, finalment, també tinc la impressió que tots plegats ens hauríem de fer nostra una màxima, que jo me la faig meva, però que em sembla que tots els altres la podrien compartir, que és que ningú no està dotat en exclusiva per prendre el nom del poble en va. I qui es posi el poble a la boca, que ho faci amb la legitimitat que li atorguen els vots que té, però no més.

Per altra banda, també voldria que quedés clar que la contundència oratòria i retòrica ha de venir avalada per la solvència argumental, i no sempre passa així. Aquesta és la meva modesta opinió.

En qualsevol cas, nosaltres proposem un pacte fiscal federal, compartim diagnòstic i objectius: més recursos, més autonomia financera, un model més just per al reconeixement de l'esforç fiscal de Catalunya i per posar límits a la solidaritat. Nosaltres hem proposat el nostre model, que ha explicat la diputada Rocío Martínez-Sampere. I nosaltres considerem que, tot i que avui és un dia normal –també important, però normal–, avui ens situem en un punt de partida, no en un punt d'arribada. Aquesta comissió conclou els seus treballs amb conclusions provisionals sobre la base de trenta-quatre compareixences, poc treballades amb posterioritat per part de la mateixa comissió. I en aquest sentit, com que és un punt de partida, no un punt d'arribada, nosaltres ho posarem fàcil i clar de cara a la segona part de la sessió. Nosaltres votarem la nostra proposta i no votarem les altres proposes. I ens mantindrem en la idea compartida que cal avançar cap a posicions conjuntes que ens han de portar a consensos amplis i a objectius possibles i tangibles, assolir rendiments equivalents en tots els models que s'estiguin aplicant en l'àmbit de l'Estat.

Proposem, doncs, un pacte fiscal federal, un model propi de finançament per a Catalunya, que subratlli la bilateralitat i que convergeixin els resultats d'altres models vigents en l'àmbit de l'Estat. I, davant de les

dificultats, nosaltres proposem que treballem conjuntament per a més i millors resultats des de la gradualitat pragmàtica, sense generar frustracions a les quals també han alludit altres grups, i sabent que la capacitat real que tenim depèn del nivell de desplegament i d'aprofundiment del nostre autogovern. I és aquí on el nostre grup posa l'èmfasi en la vigència, i en la importància, i en la necessitat de recuperació de la plenitud de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Perquè, si en el passat havíem fet de l'Estatut la norma màxima de govern de Catalunya, del seu autogovern, ara menystenir-la o arraconar-la o considerar que des de la no-incompatibilitat ens situem en una tessitura que li dóna discrecionalitat a l'Estat, no és un bon punt de partida.

Per tant, nosaltres hem formulat la nostra proposta molt clara en els seus sis punts, que afegeix aquesta consideració pel món local, respecte al qual tenim una atenció especialíssima, i voldríem continuar treballant per tal d'assolir, des de la via pragmàtica i possible, un model de finançament que resolgui alguns dels problemes de dèficit fiscal que té plantejats Catalunya fins ara.

I, des d'aquest punt de vista, hi torno a insistir, votarem la nostra proposta, no votarem les dels altres, i ens posarem a treballar per continuar avançant en la línia del dia que sí que serà important, quan acordem en quina posició iniciem un procés de negociació bilateral i en quins termes abordarem finalment els resultats que puguin donar realment, als ciutadans de Catalunya, resposta a les seves preocupacions, que són ben lògiques, ben normals i ben compartides per tots els altres.

El president

Moltes gràcies, senyor Nadal. En nom del Grup Parlamentari Popular, el senyor Enric Millo té la paraula.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, seré breu en aquest darrer torn; la nostra posició ha estat exposada en la primera intervenció. Però sí que vull aprofitar aquests minuts per posar en relleu alguns elements que em sembla important tenir en compte, especialment pel que ja hem anunciat en la primera part de la nostra intervenció, que considerem més important encara que el que hem fet fins ara, que és el que toca fer, el que queda per fer.

El que hem fet fins ara –i avui s'ha posat de manifest en les intervencions dels grups parlamentaris– és posar negre sobre blanc el que cadascú pensa sobre com cal millorar el model de finançament de Catalunya. Això és el que hem fet fins ara. I té una part molt positiva, i és que tots sabem el que pensem; però, sobretot, té una part encara més positiva i és que hi han elements importants comuns a tots els grups parlamentaris. Jo sempre sóc partidari de posar més en valor allò que ens uneix que no pas allò que ens separa. I crec que amb un tema tan important com aquest és especialment important fer-ho. I a mi m'agradaria que, del resultat..., en fi, ens agradaria al grup parla-

mentari que, des del resultat de les votacions que hi hauran a continuació, es poguessin posar molt en relleu, precisament, aquells punts que puguin tenir el màxim consens possible, perquè aquests són els que indiquen quines són les qüestions que ens uneixen, més que no pas les que ens separen.

Les conclusions, en qualsevol cas, que s'aprovin avui, algunes d'elles pot ser que s'aprovin per unanimitat, altres per un gran consens i algunes per majoria absoluta i prou, que no vol dir que no sigui important, però que en un tema com aquest, al meu entendre, cal dir majoria absoluta i prou, perquè la meitat més un, doncs, evidentment és majoria absoluta, però en un tema com aquest, al nostre entendre, no té la transcendència que hauria de tenir.

Hi ha un element que en cap moment ningú ha posat sobre la taula, que és la importància de la nova etapa que podem viure, sigui quin sigui el resultat del 20 de novembre, a partir del moment en què hi hagi un nou govern a Espanya. Ho dic perquè, és clar, la relació bilateral que s'estableixi entre el Govern de Generalitat i el Govern espanyol, relació que sempre ha existit, sigui quin sigui el color del partit que governi a partir del 20 de novembre, és una relació que també marcarà les possibilitats i la capacitat que hi hagi d'arribar a un acord per al que sigui el nou model de finançament. I esperem, doncs, que aquest nou Govern espanyol pugui també entendre perfectament quines són les aspiracions dels catalans i pugui també posar-hi de la seva part. El que sí que els puc assegurar és que, si aquest és un govern del Partit Popular, aquesta serà una realitat.

Com deia, la nostra posició en les votacions –i les anticipo ara– serà de la màxima transversalitat. És a dir, nosaltres farem un esforç, a diferència del que ha anunciat el president del Grup Parlamentari Socialista, per trobar aquells punts de les propostes dels altres grups parlamentaris en els quals nosaltres puguem coincidir, precisament amb l'objectiu..., per posar de manifest aquells punts en els quals tots pensem el mateix, d'acord amb aquest objectiu que tots compartim, que és la millora del nostre model de finançament. I, òbviament, no votarem aquells altres elements en els quals, per diferents motius, no coincidim. També vull dir que si haguéssim disposat de més temps per poder, doncs, negociar i dialogar, possiblement aquest nivell de consens seria més alt.

I vull, també, aprofitar, ara mateix ja, per donar les gràcies a aquells grups parlamentaris que decideixin, en el moment de la votació, trobar també coincidència en alguns dels punts de la nostra proposta, perquè això voldrà dir que el nostre plantejament també gaudeix d'una certa transversalitat.

I, finalment, aportar aquesta reflexió, que és la següent: entre aquells que possiblement voldrien un model més uniformador, que no tingui en compte els fets diferencials de Catalunya, i aquells altres que plantejen propostes de model que no amaguen una finalitat, que és la de la separació última de Catalunya de la resta d'Espanya, doncs, nosaltres ens continuarem situant en una posició central, una posició d'equilibri,

que busca precisament, des de la lleialtat institucional, trobar punts d'acord que permetin atendre les aspiracions que el poble català té, legítimes, òbviament, però també fer els canvis necessaris en el model de finançament, de tal forma que aquests s'adaptin completament a la legislació vigent, a l'Estatut d'autonomia, constitucional, i a la Constitució espanyola.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Millo. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, president. Jo volia començar aquesta segona intervenció donant les gràcies als trenta-quatre comparexents perquè han aportat molt. Però, hi afegeixo: quina pena que no ho hàgim fet a porta oberta, perquè potser, si ho haguéssim fet a porta oberta, algunes de les coses que s'han dit aquí no s'haurien dit. Poso un exemple no? Maite Vilalta va explicar-ho. Estàvem per sota de la mitjana amb el model anterior; avui estem per damunt de la mitjana. I no només ho va dir Maite Vilalta, ho va dir més d'un compareixent. Ho dic, perquè crec que les coses s'han de fer reconeixent la realitat. I avui la realitat és..., sí, no respecta el principi d'ordinalitat, perquè els darrers fons que es van incorporar van alterar el principi d'ordinalitat. Però, en segon lloc, estem per damunt de la mitjana, i abans estàvem per sota de la mitjana. I crec que és bo que se sàpiga, perquè, si no, fem discursos que queden molt bé, eh?, però que no obeeixen a la realitat.

Segona consideració: a nosaltres ens agradaria que aquest cop no es fessin les coses com es fan tradicionalment les coses a Catalunya, amb molta gesticulació, i que féssim les coses per intentar canviar la realitat. I tenim una lleugera sospita..., i la lleugera sospita és que el que estiguem fent avui formi part d'aquestes maneres tradicionals de fer de la política catalana, eh?, tan tàctica, sempre. Perquè, entre altres coses, a l'Estat, a Madrid, saben que la política catalana és molt tàctica; i, com que ho saben, perdonin, a vegades ens tenen presa la mesura. Avui ens podem trobar amb una proposta que formi part d'aquesta cortina de fum que serveix, per una banda, com a eina i instrument electoral davant de la perspectiva de les eleccions generals, i, en segon lloc, com a argument per amagar les retallades: «Amb un pacte fiscal no serien necessàries les retallades.» I a nosaltres, d'aquesta manera no ens agrada treballar.

D'aquí a pocs dies, en poc més d'un mes, potser una mica més, sabrem si aquest escenari era un escenari per gesticular o en realitat estàvem fent una proposta de debò. I com que no aquest grup parlamentari, sinó el conjunt del país, és un gat escaldat, que sap, precisament, que molt sovint es gesticula més que el que es fa en realitat, com que en aquest país se sap que, a vegades, el suflé nacional s'infla i es desinfla en funció

dels interessos electorals, permetin-me que situï algun element d'escepticisme –algun, algun.

Tercera consideració: nosaltres creiem que hem de continuar treballant sobre el model de finançament per buscar el consens. Considerem això. I per fer això necessitem un element fonamental, des del nostre punt de vista: el suport de la ciutadania. Amb un pacte fiscal que millori la relació amb l'Estat, però un pacte fiscal també amb catalans, entre els catalans. Per això, en definitiva, creiem que és fonamental la no-utilització de la discussió del model de finançament en la perspectiva electoral.

Quarta consideració: després de la sentència del Constitucional, hi ha molts elements que es poden continuar recuperant des de l'Estatut: blindatge de les competències, desenvolupament de l'Administració judicial a Catalunya. I cal que el Govern faci –faci–, perquè, si no, amb el que ens trobarem és amb la retòrica, precisament, que no canvia realitats.

L'altre element que volíem destacar és que entenem que avui cal un pacte fiscal a Catalunya i a l'Estat per redistribuir la riquesa. I que un no pot fer miracles amb un esforç fiscal, amb una pressió fiscal que està nou o deu punts per sota de la mitjana europea. Per això entenem que, sense aquest pacte per redistribuir la riquesa, el que farem és crear frustració, perquè simplement amb el pacte fiscal no resoldrem els problemes greus que tenim avui i que afecten la vida de treballadors i treballadores i els usuaris i les usuàries dels serveis públics.

I, per últim, nosaltres creiem que avui hi ha consens entorn de grans elements, però el que creiem també és que, si haguéssim volgut fer les coses bé per construir un consens entorn de la plena capacitat recaptatòria, l'autonomia fiscal, la necessitat d'un model bilateral que càpiga plenament en la Constitució i que tingui elements de solidaritat, les coses les hauríem d'haver fet, en temps i formes, d'una manera diferent.

Per tot això, nosaltres, òbviament, ens refermem en la voluntat de la proposta que hem fet –aquest concert econòmic solidari que hem posat negre sobre blanc–, però entenem precisament que hem de continuar treballant. I dir que en cap cas al que contribuïrem és al fet que aquest escenari, que aquest marc serveixi per dir que, amb un nou model de finançament, les retallades no es produïrien. No és veritat. Perquè això depèn també de les orientacions econòmiques que tenen els governs i, malauradament, aquest és un govern que opta per retallar, però en cap cas per redistribuir, formant part, aquest element, del frontispici de la seva política econòmica.

Per últim, creiem que hi han cinc elements on estem d'acord i entenem que són aquests cinc elements on hem de construir consens.

I, per últim... –ara sí que sí–, simplement, un element que..., vaja, que és un element tangencial, però..., l'altre dia, el 21 d'octubre, el senyor Homs, representant del Govern, deia: «Assistirem a la comissió, en la propera reunió i les que s'haguessin de fer, però no participarem directament del debat perquè creiem que

no tindria el sentit institucional que pertoca, i així ho voldríem comunicar.» Re, jo, simplement, destacar aquestes paraules del senyor Homs, aquest canvi de criteri, i, en tot cas, sense res més a afegir-hi..., però sí que volia destacar allò que havia quedat en l'acta del dia 21 d'octubre d'enguany.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor Herrera. I demanar-li disculpes perquè, mentre vostè intervenia, he hagut de sortir un moment per una causa no volguda, que no voldria que s'ho prenguéssiu com una descortesia, tot al contrari.

Joan Herrera Torres

No m'ho prenc, en cap cas, com una descortesia, president.

El president

Per això; però li volia demanar disculpes. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Aquest és un torn de rèpliques. Més enllà de..., no voldria utilitzar el torn només per insistir en el que ja he dit abans i que ha quedat ben clar per part del Grup d'Esquerra Republicana, però sí que voldria matisar algunes de les coses que s'han dit. El nostre grup mai ha dit que hi hagués unanimitat de tots els ponents i compareixents, però el que sí que és ben cert, i a les actes em refereixo, és que hi ha una immensa majoria que consideren que Catalunya està maltractada, està espoliada i, en aquest cas, discriminada.

I, per tant, em fa l'efecte que això no cal..., no ens hem inventat res –que no es tergiversin les paraules–, nosaltres no hem dit mai que hi hagués unanimitat. Cada partit va poder triar els seus ponents i, evidentment, va haver-hi ponents que eren contraris que Catalunya tingués un millor finançament. I, evidentment, hi havia ponents que desaconsellaven aquesta via; però eren una ínfima minoria.

Segona cosa. A mi no em sembla correcte criticar o acusar d'opacitat el fet que la comissió es fes a porta tancada, perquè avui n'hem tingut un exemple; precisament, en l'anterior intervenció el senyor Herrera parlava de «tacticisme». I parlava de «tacticisme i de la gesticulació excessiva de la política catalana». Precisament, el nostre grup va voler preservar el treball de la comissió a porta tancada per evitar això, per evitar que es convertís, la Comissió d'Estudi del Concert, en un debat permanent, amb posicionaments polítics i partidistes que no eren l'objectiu d'aquella comissió. Ja els estem veient avui. De fet, alguns fins i tot hem pogut veure que han aparegut quan hi havia la televisió; quan no hi havia televisió, no hi era en directe, no es venia. Però avui hi ha hagut televisió, ha aparegut;

i, a última hora, qui parla i s'omple la boca de legalitat ens ofereix el document fora de termini i intenta portar-nos-el aquí. Ja avancem que nosaltres no ens podem definir sobre un document que no hem pogut ni treballar ni estudiar.

Segona cosa en què també volíem insistir. Es parla de frustració. Nosaltres creiem... (*Veus de fons.*) Nosaltres creiem que la frustració...

El president

Senyor Rivera, si us plau... (*Veus de fons.*) Després tindrà la seva oportunitat de parlar. Perdoni, senyor Puigcercós, té la paraula.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, president. Es parla de frustració i és un argument que s'utilitza: no generar frustració. A mi em fa l'efecte que la frustració en aquests moments és d'aquelles persones que no poden treballar. A mi em fa l'efecte que la frustració és d'aquelles persones que veuen el seu CAP sanitari tancat, els caps de setmana o a les nits. A mi em fa l'efecte que la frustració és aquella ampliació de mòduls escolars que no podem fer o aquella millora que hauríem de fer a les plantilles d'educació i no podem fer. Aquesta és la frustració, no ens enganyem. Tenim el deure de buscar una solució, aquesta cambrà, als problemes que té Catalunya, en tots els àmbits, i aquest n'és un.

I ho torno a dir: i debatere això i discutir això i defensar que Catalunya pugui recaptar tots els impostos no va en contra de totes les altres polítiques. Avui aquí assolirem un acord. Aquí hi ha un acord –ho ha explicat el senyor Herrera molt bé i també ho ha explicat el Grup de Convergència i Unió–, hi ha un acord clar de tres grups que defensem una cosa fonamental: recaptar tots els impostos des de Catalunya, negociar amb l'Estat de forma bilateral, tenir capacitat normativa total sobre els impostos suportats a Catalunya. Aquí hi ha un acord de mínims. I aquest acord el subscriu el Grup de Convergència i Unió, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i el Grup d'Esquerra Republicana, amb matisos, però això no obsta que després puguem tenir elements diferencials sobre la política que fa el Govern, sobre la política socioeconòmica o, fins i tot, sobre la política fiscal. Vull, des d'Esquerra Republicana, separar aquests dos àmbits. Aquí estem parlant d'una qüestió d'Estat. Aquí parlem de la relació de Catalunya amb l'Estat, del Govern de Catalunya, de l'Administració de Catalunya, amb el Govern i l'Administració espanyola; no parlem del model fiscal, que segurament potser aquest acord que hem subscrit aquí no hi seria o hi hauria molts matisos a fer.

Per tant, el que vull deixar clar és que aquest camí l'hem de fer, no tenim altra sortida. Ens podem refugiar en el maximalisme, i podem dir: «Escolti, això no val», i ja saben vostès que per part d'Esquerra Republicana creiem que això, doncs, segurament no serà la solució definitiva. La independència fiscal de Catalunya, la capacitat fiscal de Catalunya, plena, de re-

captació, no és la solució definitiva, perquè quedaran altres problemes; s'han esmentat aquí: el de la Seguretat Social n'és un, per exemple. Però nosaltres sí que creiem que aquest pas l'hem de fer, perquè és en aquests moments quan s'ha descobert i quan a les diferents enquestes d'opinió és el que aglutina més gent a Catalunya. I crec, sincerament, que tenim el deure de fer-ho. Que el camí serà incert? No en tinguin cap dubte. No sabem si ens en sortirem, ja ho dic ara i jo no em canso d'explicar-ho. Serà un camí difícil. Primer, perquè tindrem un nou govern –que veurem com enfoca el Govern espanyol aquesta situació–, perquè sabem que estem dins, com deia, el règim comú, amb quinze governs autònoms més, doncs, que miren sempre amb recel allò que es fa des de Catalunya. Però és que tenim l'obligació de fer-ho, perquè, ho repetixo, la frustració més important la tenen molts catalans, moltes famílies catalanes i moltes empreses catalanes que es veuen absolutament discriminades en comparació amb altres latituds i longituds de l'Estat.

També el que sí que voldria matisar, que s'ha parlat aquí... Es diu: «És que no hi ha cap cas del món que tingui el model de concert.» És evident. És que jo crec que no hi ha cap cas a Europa occidental com el de Catalunya. Ens n'anem a la Llombardia, ens n'anem al Vèneto, el dèficit fiscal que puguin tenir..., o ens n'anem als *Länder* alemanys i veurem que no hi ha cap cas de discriminació com el de Catalunya. Per tant, és evident que, a vegades, a situacions excepcionals caldrà buscar sortides excepcionals. I nosaltres no volem, en cap cas, buscar una singularitat perquè sí. Nosaltres hem arribat al convenciment, després de totes les experiències que hem viscut en aquest país, després de tot el procés que vam viure amb l'Estatut..., que provoca fatiga, i som conscients que això provoca fatiga a la ciutadania i ens la provoca a nosaltres mateixos i deixa exhaustes les mateixes institucions, però tenim l'obligació i el deure de plantejar aquest debat i de portar-lo a negociar amb l'Estat; si no, no estaríem complint allò que creiem i defensem des de Catalunya. Si més no, senyores diputades i senyors diputats, aquesta és l'opinió d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Ara sí, és el torn del Grup Mixt. I, en primer lloc, per part del senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari de Ciutadans...

Albert Rivera Diaz

Gràcies, senyor president. Breument. En primer lloc, per algunes contradiccions que s'han dit, des del nostre punt de vista, per part del grup que dona suport al Govern. S'ha parlat d'una situació econòmica on l'única sortida o la sortida d'aquesta situació, deia el senyor Teixidó, era en part –en part, vostè ha dit «en part». Evidentment, podia ser en part. També pot ser que molta gent pensi que, si paga menys impostos, també pot ser una solució. O podem fer un referèndum per si la gent vol pagar menys impost de socie-

tats o... Segur que guanyem –segur. Estic convençut que, si fem una consulta per si volem pagar menys impostos, surt guanyant, segur. El tema és si és just i si es pot aplicar i si és adequat a la llei. I aquest és el problema del seu model. És un model que és una fugida endavant, és un model d'una fugida endavant, que vostès saben, per molt que ho repeteixin mil vegades, que no s'adequa al model constitucional, el concert econòmic per a Catalunya. L'únic que s'hi adequa és el que proposa Ciutadans i algun altre grup, que és millorar, revisar el model de la LOFCA, que és un sistema federal, autonòmic, on es pot revisar i millorar i simplificar el sistema. Per tant, nosaltres el que proposem és simplificar i millorar el sistema per a totes les comunitats autònomes, com ja s'ha dit aquí.

Per altra banda, en resposta a una qüestió que deia el senyor Puigercós... Jo és una notícia que he rebut avui, no ho sabia, que Ciutadans controla la televisió pública de Catalunya. Jo pensava que el nomenament l'havien fet Esquerra Republicana i el Govern anterior, de la direcció, i resulta que depèn de nosaltres. Doncs, no, miri, resulta que vostès han estat els qui han tancat aquesta comissió a la premsa durant mesos; vostès han estat els qui no han volgut que els experts puguin explicar, amb pèls i senyals, el que és la veritat i la realitat tecnicojurídica i política. I ara ens vénen a dir l'«Espanya ens roba», perquè vostès volen fer un discurs simplista i populista de l'«Espanya ens roba». I aquest discurs ja l'hem sentit moltes vegades, potser no calia la comissió.

Allò interessant de la comissió, aquells que hem estat fins que vostès van presentar les conclusions per anticipat..., han vingut experts que han dit coses ben diferents i coses molt interessants. I molts d'ells ens han dit –i això sí que és cert– que la cabuda d'aquest model ha de ser dintre de la Constitució i dintre de la LOFCA. No ens vinguin a dir lleis individuals ni models de concert econòmic. Això és mentida. I això... Ja els ho vaig dir en una altra ocasió: vostès són campions de la frustració –campions de frustració–, perquè és anar a xocar contra un mur, en comptes d'intentar obrir el mur o canviar el mur o revisar el mur. I el mur, en aquest sentit, és model de finançament autonòmic; es parla, i vostès ho saben, a les Corts. Però vostès han decidit no anar a les Corts, perquè potser vostès no tenen majoria a les Corts, potser vostès no són capaços de convèncer de la millora del sistema o, en aquest sentit, no són capaços de convèncer d'aquesta independència fiscal. És normal.

Per tant, hem començat malament i estic convençut que acabarà malament; potser bé per a vostès, perquè generaran frustració i diran als ciutadans que tots els mals de Catalunya vénen d'aquesta falta de concert econòmic. Nosaltres pensem que els mals de Catalunya vénen, en part, per Catalunya i, en part, per la crisi econòmica que pateix tot Espanya i tot Europa. Per tant, no volem culpabilitzar... Alguns culpabilitzen els immigrants de la crisi, alguns culpabilitzen els...

El president

Hauria d'anar acabant, senyor Rivera...

Albert Rivera Diaz

...i, en aquest sentit, nosaltres no busquem culpables, sinó que busquem solucions.

I, per tant, proposem una millora del sistema... –acabo, president–, i el que sotmetem a votació, en definitiva, és millorar en temes tècnics, concretament, el sistema actual. Millora del sistema de finançament actual perquè sigui més just i més acurat a la realitat econòmica i política de cada moment, i que el 2013, quan toca aquesta actualització, se'n pugui parlar amb seriositat. Allà ens trobaran. No ens trobaran fugint endavant ni frustrant els ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Rivera. En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, té la paraula el senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Miri, jo començaré llegint-los un text, que diu: «La comissió reclama que la Generalitat recapti tots els impostos i aporti a l'Estat la part corresponent als seus serveis i a la solidaritat interterritorial, que tingui capacitat normativa sobre la totalitat dels impostos cedits i que ho gestioni a través d'una agència tributària pròpia.» Conclusions de la Comissió d'Estudi del 1999.

Han passat ja dotze anys i continuem exactament dient el mateix. Ho vam posar l'any 2005 i ho van retallar a Espanya, s'ho van carregar a Espanya i no ens en vam sortir. I jo els vull fer una pregunta a tots els membres d'aquesta comissió: no els sembla que, si fos possible, ja ho hauríem aconseguit? No els sembla que, si l'any 99 ja dèiem això i fos possible, ja ho hauríem aconseguit? Perquè ja sabem, fa moltes dècades, que hi ha espoli fiscal; ja sabem, fa moltes dècades, el robatori fiscal que patim en mans de l'Estat espanyol. No hauríem de començar a plantejar-nos altres camins que només depenguin dels catalans?, altres camins que passin, efectivament, per l'únic pacte fiscal possible que acabarà amb l'espoli fiscal, que és la independència política, que això només depèn dels catalans i no depèn d'un Estat espanyol que sistemàticament ha rebutjat aquesta proposta?

Nosaltres ho hem dit abans: votarem a favor de les nostres propostes, que impliquen un canvi real de model, que passa pel fet que a Catalunya es recaptin taxes, cotitzacions socials, tots els impostos, cap retallada a Madrid, que incorpori la consulta popular, que passi per reconèixer que la independència política és el sistema segur que ens pot permetre acabar amb l'espoli fiscal. I ens abstindrem al pacte de conclusions al qual han arribat Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya.

I ens abstindrem per una raó, perquè al cap i a la fi considerem lloable l'intent, per part d'aquest Parlament de Catalunya, de poder aconseguir un model de finançament basat en el concert econòmic.

Conceptualment, és un intent lloable. I no ens posarem al costat d'aquells que volen que Catalunya continuï subordinada i espoliada per l'Estat espanyol –Partit Popular, Ciutadans i el PSC–; tampoc ho farem.

Però hem de ser realistes i no enganyar la ciutadania de Catalunya i dir que avui el que aquí estem plantejant, un model de finançament basat en el concert econòmic –ja ho vam dir l'any 99–, és impossible a dins de l'Estat espanyol. I així ho hem de reconèixer. I també ens sap greu, realment, que la proposta que surti d'aquest Parlament de Catalunya ja incorpori rebaixes que, al nostre entendre, no són les que ha d'incloure el Parlament de Catalunya, que ha de fer un model d'ambició política, de plantejar un model real de concert econòmic. Per començar, el manteniment –ja ho hem dit– del concepte de «cooperació territorial» a l'hora de pagar-li la quota a l'Estat espanyol. Aquest concepte de «cooperació territorial» és un autogol, com es diu. Aquest concepte de «cooperació territorial» serà l'Estat qui el fixarà. Perquè ja ho diu l'informe de l'Institut d'Estudis Autònoms: «La darrera paraula sobre la pervivència del model de finançament continuarà corresponent a la decisió lliure de l'Estat.» Si és l'Estat qui marca el nivell de cooperació territorial, mantindrem l'espoli fiscal en els mateixos termes en què actualment es mantenen, ja des de l'any 99; no canviarà, perquè l'Estat espanyol no té marge per poder renunciar a recursos econòmics en aquests moments.

També es renuncia a les cotitzacions socials en el model que vostès han pactat, i aquest és un problema greu. Recordem que el pla Ibarretxe, el conegut pla Ibarretxe, que és la reforma de l'Estatut d'autonomia del País Basc, es va promoure bàsicament perquè el País Basc pogués recaptar les cotitzacions socials i acabar amb la caixa única de la Seguretat Social, que implica un espoli fiscal també en les cotitzacions socials. I aquí nosaltres ja hi estem renunciant.

El president

Hauria d'anar acabant, senyor...

Uriel Bertran Arrué

Renuncia al fet que l'Estat espanyol no pugui fer ni aplicar cap retallada en el model de finançament, perquè vostès no ho incorporen en la seva proposta, que no s'accepti cap retallada per part de l'Estat. I no planteja amb claredat una consulta popular a la ciutadania; sí que ho fa Iniciativa, que precisament li votaran en contra d'aquest punt o s'abstindran. Per tant, ja deixaran clara quina és la seva voluntat. No ho fa l'acord a què han arribat Convergència i Unió i Esquerra Republicana.

L'únic que...

El president

Senyor Bertran, sí que ha d'acabar.

Uriel Bertran Arrué

Acabo ja, senyor president. L'únic que estem promovent amb tot aquest procés –i deixin-me mirar-ho de

forma optimista– és que es vagin cremant etapes cap a la única solució viable, que és la independència política, que tots plegats esperem que, en la propera comissió d'estudi sobre un nou model de finançament autònom, la conclusió a la qual arribem és que el que s'ha de promoure és una declaració unilateral d'independència des d'aquest Parlament, que és el que acabarà, efectivament, amb l'espoli fiscal.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Bertran. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández i Teixidó

Moltes gràcies, president. Algunes puntualitzacions. Primer, respecte a la qüestió de la transparència. Em sembla, president, que val la pena deixar ben clar que tot el conjunt de les intervencions, totes, estan transcrites –totes–, i a disposició de tothom que vulgui consultar-les; primera consideració. O sigui, hem treballat amb clara transparència; un diputat d'Esquerra Republicana feia aquesta referència. I ens ha semblat oportú, si més no, que una sessió de conclusions com la d'avui pogués tenir, justament davant de l'opinió pública, una valoració del que hem estat aquí treballant. Em ve al cap alguna maldat respecte a la presència d'alguns aquí, que abandonaven la comissió absolutament indignats pel procediment emprat, però avui són aquí. I són aquí, com és el seu deure i el seu dret, per explicar transparentment davant de l'opinió pública el que pensen.

La segona consideració té a veure amb el tràmit desaccelerat. Convindrà, president, que recordem que aquesta és una decisió del Ple del 4 de maig, que aquesta comissió comença el seu pla de treball el dia 10 de juny, i estem pràcticament a dia 28 d'octubre. Més temps, més debat? Indiscutiblement. Més temps, més reflexió? Indiscutiblement. Però jo crec que hem d'explicar a la ciutadania que hem tingut un llarg període de debat i de treball en el si d'aquesta comissió.

Dades controvertibles, Herrera? Doncs, sempre n'hi han. Crec que no ha interpretat correctament el que li he dit en el punt que m'ho ha dit. Però, deixi que li'n doni una altra, justament contraposada a la seva: quan la doctora Núria Bosch ens parlava que el procediment portava a acabar per sota de la mitjana. Val tant la seva dada com la nostra dada. (*Veus de fons.*) Sí, sí... Però és igual, estem parlant de dades a què tothom tindrà accés per poder-les valorar. I, des d'aquest punt de vista, crec que el més important, diputat Herrera, és la proposta en el seu conjunt, no quedar-nos enganxats d'una dada o de l'altra, que crec que tampoc vostè ho pretén seriosament –i ho sé.

Una cosa en la qual sí que tinc més discrepància és en el tema de la perspectiva electoral i la qualitat de la democràcia. No serà democràtic, dic jo, que davant d'unes eleccions com les que estem, amb data 20 de novembre, puguem expressar cada grup parlamentari

com veiem la qüestió? No hi haurà la solidesa, no hi haurà la maduresa suficient perquè cada grup parlamentari, davant de la conjuntura electoral, s'expressi? No ho faran vostès? No ho farem nosaltres? No ho farà tothom? Doncs, els ciutadans tindran, a més, la perspectiva que hi han certs punts d'acord entre vostès, Esquerra Republicana i nosaltres, uns punts d'acord amb algun parlamentari o l'altre. I tot això informa la ciutadania. A què hauríem de tenir por? Per què hauríem de no explicar-nos? Què hauríem d'ocultar? Hem d'anar justament a explicar aquest tipus de coses sense –i estic d'acord aquí amb vostè, diputat– que interfereixi..., amb la seriositat i el rigor del treball. Però, tot aquell que és capaç d'abandonar la seriositat i el rigor del treball per motius electorals en rebrà la paga, diputat. No cal que m'hi estengui. Tot aquell que és capaç d'oblidar, per motius electorals, les seves posicions acaba sent pagat per l'electorat. No cal que m'hi estengui. Per tant, de què hem de tenir por? Al contrari. Hem de fer electoralisme? Indiscutiblement que no. Ens hem d'explicar? Indiscutiblement que sí.

Cinquè punt: la participació del Govern. Home, aquest grup parlamentari vol trencar una llança respecte al Govern, que ha tingut –ho crec jo, senyores i senyors diputats– una actitud absolutament impecable i profundament institucional apel·lant al consens. Poden haver-hi matisos, Boada, en el sentit de «van dir», «van deixar de dir», però jo crec que el contingut, pròpiament, és –i vostès, en fi, crec que no ho podran negar– absolutament institucional i apel·lant al consens per part del Govern.

Per última qüestió..., té a veure amb alguna al·lusió d'algun digne representant d'un grup parlamentari respecte als continguts de les intervencions, voldria dir-li jo, president, el següent: sovint, des d'una posició de pragmatisme reposat, de solidesa autoproclamada, el que amaga en definitiva és la resignació; més enllà del contingut, buit o no, amaga la resignació de dir: «Escolti'm, estem on estem; la sentència va ser la que va ser; el model és el que és, i, escolti'm, bé, doncs, ja en parlarem.» I nosaltres naturalment –naturalment– que estem disposats a parlar-ne, i ho farem tots amb la modèstia que ens caracteritza, amb el bon humor i el bon tarannà que ens caracteritza, però sabem perfectament que tan fonamentada és la posició d'aquest grup parlamentari com la de qualsevol altre, si més no –sí més no.

I l'últim punt és què ens uneix i què ens separa. Vostè ho ha fet, Herrera, ho ha fet en la seva intervenció; diu: «Ens uneix...», i ha citat cinc punts. D'acord. Jo crec que hi han altres punts. I la voluntat de consens d'aquest grup parlamentari, que també l'ha plantejat el Govern, es fa no dient: «Votem el nostre text; ja en parlarem.» No, no..., «votem el nostre text», naturalment, i tot allò que podem votar amb la resta de grups parlamentaris: amb vostès –amb vostès–, i punts del Partit Socialista, el Grup Parlamentari Socialista, i algun punt del Grup Parlamentari Popular. Aquesta és la voluntat pràctica de consens... –acabo, president–, aquesta és la voluntat d'allò que ens uneix, per poder, a més, progressar conjuntament –conjuntament– en tot un munt de qüestions.

Ha acabat aquest debat, senyores i senyors diputats? No. L'estem encetant cara al Ple. Però mostra inequívoca de la voluntat d'aquest grup parlamentari que dona suport al Govern és: acords amb Esquerra Republicana, acords amb vostè i uns quants punts votats d'altres partits de l'oposició.

I, què ens separa? Doncs, miri, tenim la voluntat...

El president

Senyor Teixidó, ha d'anar acabant...

Antoni Fernández i Teixidó

...–acabo, president– indestructible d'arribar als màxims acords possibles.

Que sàpiguen els portaveus de tots els grups parlamentaris que aquest grup parlamentari batallarà fins al final perquè aquest consens que es reclamava tingui carn, tingui pell i tingui ossos.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Teixidó. (*Veus de fons.*) Senyor Boada, per què em demana la paraula?

Joan Boada Masoliver

Per un aclariment amb relació a les declaracions que ha fet el senyor Teixidó, perquè, si no, donaríem una visió que no és certa del que va dir la senyora Bosch. Ho dic, perquè...

El president

Ara podem entrar en un..., de rèpliques i contrarèpliques. Jo, si li sembla...

Joan Boada Masoliver

No..., no és una rèplica. Això no és una rèplica. Suposo...

El president

Té trenta segons, senyor Boada –trenta segons, només.

Joan Boada Masoliver

Senzillament el que deia, que tinc aquí l'acta, aquí davant, no? Diu: «Per tant, a veure, estem per sobre la mitjana, és cert, i no havíem estat mai per sobre la mitjana: 103,6.» Paraules textuais de la senyora Núria Bosch. Si vostè està dient coses al contrari, almenys donem-li tota la qualitat que tenia la senyora Bosch.

(*Antoni Fernández i Teixidó demana per parlar.*)

El president

Quinze segons, senyor Teixidó...

Antoni Fernández i Teixidó

No, senyor president, justament per no entrar en aquest tipus de dinàmica. Si mira el conjunt... (*remor de veus*), si mira el conjunt de la intervenció, veurà el que deia la senyora Núria Bosch respecte a això. Però malament anem si quedem enganxats d'aquest detall perquè el debat no progressi. Hem contestat a una allusió que ha fet el senyor Herrera, Boada, no hem contestat res més. I miri el conjunt de la intervenció de la senyora Bosch, a veure si avala la seva tesi o no.

El president

D'acord. Jo, si m'ho permeten, arribats en aquest punt –ho dic perquè després, com els he anunciat, suspendríem un moment la sessió i reprendríem amb totes les votacions–, voldria que constés en l'acta i, si m'ho permeten... –i crec que puc parlar en nom de tots vostès–, re, uns brevíssims comentaris, només a tall d'agraïment i de reconeixement –crec que és de justícia fer-ho–, en primer lloc, a tots els compareixents que hi ha hagut al llarg d'aquests mesos a la comissió. Crec que podem dir que ha comparegut el bo i millor que hi ha en el nostre país, i també gent de fora que són experts i estudiosos d'aquesta matèria. Crec que és de justícia reconèixer-los la tasca que han fet. Vostès han pogut assistir a moltes compareixences en què hi ha hagut un treball d'exposició molt important per poder, doncs, explicar quina era la seva opinió i la seva versió. Per tant, no ha sigut venir aquí, a la comissió, allò, per passar l'expedient i ja està. I, per tant, jo voldria reconèixer, en nom, crec, de tots vostès, la tasca..., i l'agraïment als compareixents.

En segon lloc, jo també voldria agrair la tasca d'aquests mesos al lletrat de la comissió, al senyor Bayona, i a la gestora, la senyora Elena Mora. Tampoc els ha estat fàcil; moltes coses en molt poc espai de temps, i, com s'ha dit aquí, ens hem sentit molt i molt ben assistits.

I, en tercer lloc, també, jo voldria, personalment, donar-los les gràcies a tots vostès. No ha estat una comissió fàcil, i pel mig de la comissió hi ha hagut algun fet que encara ho ha posat una mica més complicat. Aquí ens hem hagut de submergir en aspectes molt jurídics, molt tècnics, molt econòmics, però que evidentment tenen una càrrega i unes conseqüències polítiques molt importants. I jo els vull agrair també que les comissions han estat, jo crec, molt ben aprofitades, a vostès i als que avui no són aquí i que, en algun cas, quan vostès no podien assistir, doncs, els han substituït a les comissions. I també voldria reconèixer que avui, aquí, no hi han diputats i diputades, però que, en canvi, han estat moltes i moltes hores assistint a la comissió.

I els demano disculpes perquè, precisament perquè no ha estat una comissió fàcil –a vegades, doncs, s'ha pogut prendre una decisió–, jo hi he intentat posar fins a l'últim minut la màxima flexibilitat per al bon fer d'aquesta comissió; però també la rigidesa necessària perquè el que era un mandat, que a data 31 d'octubre poguéssim fer entrega del que seria l'informe de les conclusions, doncs, que això es pogués complir sense

que fos en detriment del fet que no hi hagués gent que pogués comparèixer, etcètera, no? Jo crec que hem fet molta i bona feina. I, en tot cas, ara sí que el repte serà no només fer feina –que això sempre ens toca–, sinó que hi posem tot el que depèn de nosaltres, que no depèn només de nosaltres però també depèn molt de nosaltres, perquè, a part d'haver fet feina, puguem dir que hem fet història en benefici d'un finançament just en favor dels ciutadans de Catalunya. Jo els vull agrair a vostès, als compareixents, al lletrat, a la gestora, això.

I ara, si els sembla, suspendríem per espai de deu minuts. Ara, si els sembla, doncs, hauríem de mirar de començar abans de la una les votacions. Si es poden quedar els portaveus de cada un dels grups, jo els explicaré com tenim pensat fer les votacions dels diferents documents que hi ha, doncs, el màxim d'operatives i lleugeres. I, en tot cas, fem això, a la una menys cinc, per començar a la una en punt, començaríem les votacions.

Sàpiguen que és vot ponderat. Si volen, els faig una explicació molt breu. Faríem vot ponderat; per tant, només caldria que un representant de cada grup parlamentari aixequés el braç per quantificar els vots. I jo els demano permís, per fer-ho més ràpid, que un cop es vegi, doncs, si està aprovat o rebutjat, quedí aprovat o rebutjat, i després els lletrats ja aniran comptabilitzant si són 110 vots a favor, si en són 50, si en són 40. Ho dic per fer-ho més lleuger, eh? I després..., anirem seguint, punt per punt, i quan algú vulgui una votació separada pararem, i, si no, anirem fent-ho per blocs cada vegada que es vagi produint una votació. (*Veus de fons.*) No. Jo deia que agafarem document per document. Jo els ho deixo al seu criteri: si volen que comencem pel registre d'entrada –perquè aquest és un criteri que a vegades es posa–; si volen que anem per ordre de grups...; és igual, el que vostès triïn. I agafaríem els documents, el document de cada grup, i aniríem punt per punt, en el sentit que, si ningú demana interrupció, vol dir que tots aquells punts que anem passant es poden votar conjuntament, i així que arribem a un punt de votació separada, parem i fem el bloc que hem estat llegint i es fa la votació.

(*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*)

El senyor Millo té la paraula.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, president. Una pregunta, només: el que votarem entenc que seran punts que siguin propostes concretes. No votarem, ho suposo, les reflexions, exposicions...

El president

No, no votariem ni introduccions ni textos... Tot allò que vostès en els seus documents posen: «Conclusions: 1...», i van posant de manera numerada, serien les qüestions que votariem. Saben que, per part del Grup Parlamentari Socialista, hi han dos documents. Ens han confirmat que volen votar els dos documents, el que va entrar el 25 i el que va entrar després. I, per

part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, exactament igual.

Si els sembla, començaríem per registre d'entrada, per número de registre d'entrada, que és l'únic criteri que està establert en el debat de política general, però el podem fer servir. I, per tant, faríem servir aquest criteri.

Si els sembla, fem un descans i a la una en punt comencem les votacions. I els ho agraeixo molt.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i tretze minuts i es reprèn a la una i dos minuts.

El president

Molt bé. Si els sembla –em sembla que hi som tots els grups parlamentaris–, començarem les votacions.

Torno a explicar com ho farem, per anar, allò..., ràpids, sense distorsionar les votacions. En primer lloc, votariem..., l'ordre de documents seria el de l'entrada a registre, que, a efectes del número de registre que hi ha: primer, seria el document presentat per Esquerra Republicana de Catalunya; en segon lloc, els dos documents presentats per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; en tercer lloc, el document presentat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; després, el document presentat pel Grup Parlamentari Popular; després, el Grup Parlamentari Socialista, que ajuntariem els dos documents, és a dir, el que consta amb el número 24624 i el que es va presentar ahir –i disculpin que jo, la còpia amb registre, no la tinc aquí–; després, el de Solidaritat per la Independència, i després el que ha entrat avui, que crec que tots vostès el tenen, del Subgrup Parlamentari de Ciutadans.

Llavors, només votariem, dels documents, els que són apartats de conclusions. Per tant, tot el que són introduccions i tot això no seria votat. Sàpiguen que tots aquests documents en la seva literalitat aniran a l'informe com a propostes de conclusions presentades pels grups parlamentaris. Per tant, el text sencer aniria a l'apartat aquell, que vostès tenen, de l'índex aquell de propostes de conclusions presentades pels grups parlamentaris.

Si els sembla... (*Veus de fons.*) Perdó, senyor Boada... (*Pausa.*) No, les transaccions, com que són de punts concrets, quan arribem a aquell punt s'anuncia que hi ha una transacció i es vota la transacció. Ho dic per no tornar a votar...

Si els sembla..., per exemple, ara, si comencem amb el document d'Esquerra Republicana, jo aniré dient els punts. Així que arribem a un punt..., per exemple –els ho poso com a exemple–, jo aniré dient: «Punt 1, punt 2, punt 3, punt 4...» Si, per exemple, algú diu: «Al punt 5 vull votació separada», doncs, farem la votació de l'1, 2, 3 i 4 i després farem la votació del 5, i anirem avançant així. No direm el resultat –com que és votació ponderada...–, de si queda 120 a favor i 10 en contra, sinó que direm «acceptada», «rebutjada», «acceptada», «rebutjada», eh?, si els sembla. I en acta constarà el resultat de la votació, l'expressió de

cada grup parlamentari i tot això, però ho dic de cara a l'operativitat.

Per tant, començaríem pel document del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. El punt 1, el punt 2, el punt 3, el punt 4, el punt 5, el punt 6, el punt 7, el punt 8 i al punt 9 hi ha una transacció. Per tant, votariem fins al punt 8; de l'1 al 8. D'acord? (*Pausa.*) De l'1 al 8, perquè al 9.1 hi ha una transacció. Per tant, començaríem de l'1 al 8.

(*El president dona la paraula a Uriel Bertran Arrué.*)

Uriel Bertran Arrué

Això..., quina és? És la proposta de resolució d'Esquerra?

El president

Sí.

Uriel Bertran Arrué

No, no..., nosaltres demanem votació separada del punt 1.

El president

Del punt...?

Uriel Bertran Arrué

Li ho dic. Fins al 8 hi ha el punt 1, votació separada; els punts 2 i 3; el punt 4; el punt 6; el punt...

El president

Ah, doncs, és el que anava avisant. Doncs, comencem...

Uriel Bertran Arrué

Votem punt per punt.

El president

Bé. Si hi ha votació separada...

Votem el primer punt d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat.

Els punts 2 i 3 –2 i 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovats.

Els punts 4 i 5 es poden fer conjuntament?

Uriel Bertran Arrué

El punt 4.

El president

El punt 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

El punt 5.

Uriel Bertran Arrué

5, 6 i 7.

El president

5, 6 i 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovats.

(Veus de fons.) Doncs, anem més a poc a poc. D'acord. *(Algú diu: «Podríem tornar a repetir aquesta última?») Quina? (Algú diu: «L'última que hem fet.»)*

Tornem a votar aquesta última, el 5, 6 i 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

Anem al punt 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada.

Al punt 9.1 hi ha una transacció que a tots vostès se'ls ha hagut de repartir.

Per tant, votariem la transacció.

Vots a favor de la transacció del punt 9.1.

(Joan Boada Masoliver demana per parlar.) Perdó, senyor Boada...

Joan Boada Masoliver

De la 9.1, la transacció entre el Grup de Convergència i el Grup d'Esquerra Republicana.

El president

Perdó. Sí, perdoni, una transacció entre el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup de Convergència i Unió.

Votariem la transacció del punt 9.1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovada.

Votariem, i ara vagin demanant si volen votacions separades, el 9.2, 9.3... *(Algú diu: «Separat, separat.»)* Separat. El 9.2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada.

El 9.3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

El 9.4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

9.5, 9.6... *(Veus de fons.)* 9.5. El 9.5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovada.

El 9.6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

El 9.7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

El 9.8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

(Veus de fons.) 9.8. *(Veus de fons.)* Se suma el PP, que no.

Queda aprovada.

(Veus de fons.) Sí, el PP és que no.

El 9.9.	<i>(El president dóna la paraula a Uriel Bertran Arrué.)</i>
Vots a favor? <i>(Veus de fons.)</i> Nou...	Uriel Bertran Arrué
Vots a favor?	El 13.a?
Vots en contra?	El president
Abstencions?	El 13.a.
Queda aprovat.	Uriel Bertran Arrué
El 9.10.	Sí. I l'entradeta la incorpora a la votació?
Vots a favor?	El president
Vots en contra?	No, no... Aquí és per punts i subpunts. Trossos de frase... L'entradeta la incorpora, sí.
Abstencions?	Uriel Bertran Arrué
Queda aprovat.	Doncs, llavors demanaria votació separada de l'entradeta del punt 13 i del punt <i>h</i> , estrictament.
El 9.11.	El president
Vots a favor?	Doncs, l'entradeta del punt 13.
Vots a favor...? És d'Esquerra Republicana, eh? <i>(Ria- lles. Veus de fons.)</i> Home, els altres..., també avisaré si es dóna el mateix cas.	Vots a favor?
Vots en contra?	Vots en contra?
Abstencions?	Abstencions?
Queda aprovat.	Queda aprovada.
El 9.12.	Punt <i>a</i> .
Vots a favor?	Vots a favor?
Vots en contra?	Vots en contra?
Abstencions?	Abstencions?
Queda aprovat.	Queda aprovat, també.
Entrem al punt 10..., el punt 10.	Podem fer el <i>b, c, d, e...</i> ? <i>(Pausa.)</i>
Vots a favor?	Uriel Bertran Arrué
Vots en contra?	No.
Abstencions?	El president
Queda aprovat.	No? <i>(Pausa.)</i> Quin vol separat?
El punt número 12.	Uriel Bertran Arrué
Vots a favor? <i>(Veus de fons.)</i> Es pot fer junt? 12, 13... <i>(Veus de fons.)</i> No. D'acord.	Tots.
El punt número 12.	El president
Vots a favor?	Cada un?
Vots en contra?	Uriel Bertran Arrué
Abstencions?	<i>B, c, d i e.</i>
Queda aprovat.	
Ara el punt 13, no? <i>(Pausa.)</i>	
Punt número 13.	

El president

Quin?

Uriel Bertran Arrué

Sí, sí..., tots: *b*, *c*, *d* i *e*.

El president

Es poden ajuntar o no?

Uriel Bertran Arrué

No... –no, no.

(*Veus de fons.*)

El president

Sí, quins es poden agrupar.

Uriel Bertran Arrué

B, *c*, *d*, *e*... No, perquè un... Bé, es poden agrupar el *b* i el *d* (*veus de fons*), i el *c* i l'*e*.

El president

Bé. No, no..., si no, no es pot seguir. Doncs, el *b*, fem el *b*. *Va*, és que si no, els lletrats no poden...

El *b*.

Vots a favor?

Uriel Bertran Arrué

Jo pensava en els lletrats.

El president

Ja, sí.

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

Anem al punt *c*.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

El *d*, punt *d*.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

El punt *e*.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

Anem al punt 14.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

Ara anem al punt número 15.

(*Ramon Espadaler i Parcerisas demana per parlar.*)

Sí, senyor Espadaler?

Ramon Espadaler i Parcerisas

Sí. Aquí plantejaríem una esmena transaccional referent al punt *c*, que en substituiríem el redactat del darrer paràgraf, que diu... Després de «concert econòmic», actualment el text diu: «abans de la seva negociació amb l'Estat». El substituiríem per un text que diria «que Catalunya plantegi a l'Estat».

El president

Afegir «que Catalunya plantegi a l'Estat», tot seguit de «concert econòmic»?

Ramon Espadaler i Parcerisas

Exactament. Sí, senyor.

El president

Molt bé. (*Veus de fons.*) S'elimina l'expressió «abans de la seva negociació amb l'Estat», per afegir, aquí...

Ramon Espadaler i Parcerisas

Queda substituïda per «que Catalunya plantegi a l'Estat».

El president

...«que Catalunya plantegi a l'Estat». Això seria una transacció al punt *c*. Es pot votar tot el punt 15 conjuntament? (*Pausa. Veus de fons.*) Es pot votar el punt 15 conjuntament amb aquesta transacció incorporada? (*Pausa. Veus de fons.*) No...? Senyor Bertran?

Uriel Bertran Arrué

Sí. Podem votar conjuntament *a*, *b* i *c*?

El president

Amb la transacció inclosa?

Uriel Bertran Arrué

Sí.

El president

D'acord, doncs, votem *a*, *b* i *c*.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

Ara votariem el punt *d*.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat.

Passariem al següent document, que seria el document d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Senyor Herrera, aixequi una mica més la mà o tingui-la més estona aixecada, perquè a vegades ens confonem. I així veurà la feina dura dels portaveus. Ara es veurà la feina dura dels portaveus. (*Veus de fons.*) No, és que l'abaixes de seguida, i els lletrats, per poder-ho comptar tot..., que no hi hagués confusió.

Doncs, entrariem a votar el document A –el document A. Votariem els que estan enumerats del document A.

Començariem pel punt número 1. Punt número 2..., 1 i 2 es poden votar conjuntament? (*Pausa.*)

Doncs, vots a favor del punt 1 i 2?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden rebutjats.

Votariem els punts 3 i 4, conjuntament.

Es poden votar, 3 i 4? (*Pausa.*) No? Separats? (*Algú diu: «El 3 separat, si us plau.»*) El 3.

El 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

Passariem al punt número 4.

Vots a favor del punt número 4?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat.

Passariem a votar els punts número 5, 6, 7. (*Pausa.*)

El 5, 6 i 7 es poden votar conjuntament? (*Veus de fons.*) 5 i 6. Doncs, punts 5 i 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden rebutjats.

Votariem el punt número 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjat.

Ara votariem el punt número 8.

Vots a favor del punt número 8?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat el punt número 8.

Passem al punt número 9, que hi ha una transacció... (*Veus de fons.*) Repetim la votació..., o no es pot repetir la votació? (*Pausa. Veus de fons.*) No es pot repetir la votació.

Al punt número 9 hi havia una transacció. Si els sembla, votem la transacció. (*Pausa.*) Tots la tenen, la transacció.

Vots a favor de la transacció?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat.

Votem, finalment, el punt número 10 d'aquest document A.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Ara passariem al document B. Entenc que serien aquests punts que estan enumerats de l'1 al 14. Els demano, si us plau..., els darrers fulls que estan enumerats... (*Veus de fons.*) A partir de la pàgina 4. (*Veus de fons.*) De l'1 al 14... (*Veus de fons.*) No, a la pàgina 4... (*Veus de fons.*) A la pàgina 4. D'acord? (*Pausa. Veus de fons.*) Sí, comença dient: «Els elements principals del model de finançament per a la Generalitat de Catalunya.» Comença amb aquesta expressió, i a partir d'aquí hi han catorze punts. Votariem aquests catorze punts.

Punt número 1, punt número 2, punt número 3, punt número 4, punt número 5, punt número 6, punt número 7... (*Veus de fons.*) Els primers sis –els primers sis.

Vots a favor?

Vots en contra?

Per tant, queden rebutjats.

Votariem, ara, el punt número 7 i 8. Pot ser, 7 i 8 junts? (*Veus de fons.*) Separats.

Doncs, el punt número 7.

Vots a favor del punt número 7?

Vots en contra?

Per tant, queda rebutjat.

El punt número 8 s'ha demanat separat, també.

Vots a favor del punt número 8?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjat.

Ara passariem als punts 9, 10 i 11.

(El president dóna la paraula a Ramon Espadaler i Parcerisas.)

Ramon Espadaler i Parcerisas

No, senyor president. Si pogués ser, el 9, perquè sobre el 10 faríem una transacció.

El president

Ah, d'acord, doncs, el 9; votem el punt número 9.

Vots a favor del punt número 9?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat aquest punt número 9.

Al punt número 10, el senyor Espadaler deia que farien una transacció.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Sí. Proposàvem al Grup d'Iniciativa, i crec que s'acceptaria, que a la segona part de la frase del punt 10, que diu «l'Administració Tributària catalana es coordinarà amb la de l'Estat», substituir-ho per «l'Administració Tributària catalana col·laborarà amb la de l'Estat».

El president

S'accepta la transacció? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)*

Doncs, votariem el punt número 10 amb el canvi de «es coordinarà» per «col·laborarà».

Vots a favor de la transacció?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat.

Votariem el punt número 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat aquest punt número 11.

Votariem ara els punts número 12, 13 i 14.

Es poden fer els tres? *(Veus de fons.)* El 14 separat.

El 12 i el 13.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden rebutjats.

Ara votariem el punt número 14.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Ara passariem a votar el document del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Començaríem per l'apartat 1, els punts 1, 2, 3... *(Algú diu: «1 i 2, si us plau, si pot ser.»)* 1 i 2.

Doncs, votariem els apartats 1 i 2. *(Veus de fons.)* Subapartats 1 i 2..., l'1, separat? *(Veus de fons.)* D'acord.

Doncs, l'1.1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Per tant, queda aprovat.

Ara votariem l'1.2... Podem fer l'1.2 i l'1.3 junts? *(Veus de fons.)* No, 1.2. *(Pausa.)* 1.2, no em refereixo al grup de música, sinó al...

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat.

Votariem ara el punt 1.3. *(Veus de fons.)* Sí, perdó. *(Veus de fons.)* La resta de paràgrafs de l'1.3. Podem votar...? *(Veus de fons.)* La resta de paràgrafs del... *(Veus de fons.)* D'acord, perdó... Té raó.

Doncs, votariem la resta del paràgraf 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Senyor Rivera, hi vota en contra? *(Veus de fons.)* Sí. D'acord. No, és que no baixem..., perquè als lletrats, si no, se'ls fa impossible i després hi pot haver algun error.

Abstencions?

Per tant, queda aprovat.

Votariem el punt número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat.

Ara passariem al punt número 5. Podem fer 5 i 6 junts? *(Pausa.)* Ho podem fer? *(Pausa.)*

Doncs, el 5 i el 6 junts.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden aprovats.

Ara passariem als punts número 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 i 14? Caram... (Algú diu: «Una votació separada del punt número 12.») D'acord, del punt número 12. Doncs, fem fins a l'11.

Vots a favor, 10 i 11? (Veus de fons.) Fins a l'11..., perdó, sí, fins a l'11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Doncs, perdó, ho repetim perquè el lletrat no ho ha pogut agafar.

Del punt número 7 fins al punt número 11. Votem ara. D'acord? (Pausa.) Vots a favor dels punts 7 a l'11. (Veus de fons.) Sí...

Vots a favor del 7 a l'11, repetim la votació.

Vots en contra?

Abstenció?

Per tant, queden aprovats.

Ara votariem el punt 12... (Veus de fons.) Per separat.

El punt número 12.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstenció?

Per tant, queda aprovat.

Votariem els punts números 13 i 14; es poden votar conjuntament, 13 i 14? (Pausa.)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden aprovats.

Passariem ara al document del Partit Popular de Catalunya.

Començaríem pels punts 1, 2, 3 i 4; es poden votar conjuntament? (Pausa.) Sí? (Pausa.)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden aprovats els punts 1, 2, 3 i 4.

Votariem els punts número 5, 6, 7 i 8.

Es poden votar conjuntament? (Veus de fons.) El 5..., perdó? (Veus de fons.) D'acord, doncs.

Votem el punt número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Votariem, si pot ser, els 6, 7 i 8 conjuntament (veus de fons), 6 i 7, doncs.

Fem el 6 i el 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstenció?

Per tant, queden rebutjats.

Votariem el punt número 8. (Veus de fons.) No; 8 i 9 junts, no. Ha de ser..., 8, el punt número 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstenció?

Per tant, queda rebutjat el punt número 8.

Votariem el punt número 9.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstenció?

Per tant, queda aprovat.

I, finalment, votariem el punt número 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Seríem al primer document, marcat amb el registre 24624, del Partit Socialista, el Grup Parlamentari Socialista. D'acord? (Pausa.)

Començaríem pel bloc A. Ja m'avisaran de les votacions separades. Els punts 1 i 2. Es pot votar conjuntament, el bloc A? (Veus de fons.) Separat.

Doncs, el punt 1 del bloc A.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstenció?

Per tant, queda rebutjat.

Passariem al punt 2 del bloc A.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Passem al bloc B.

Punt número 1 del bloc B.

Vots a favor? (*Veus de fons.*) No, hi ha una votació del 2... (*Veus de fons.*) Sí. Som al punt 1 del bloc B.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Votaríem el punt 2 del B.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstenció?

Per tant, queda aprovat aquest punt.

Podem votar el 3, 4, 5... (*veus de fons*), inclòs...? (*Pausa.*) El 3, 4 i 5? (*Veus de fons.*) Doncs, 3 i 4.

Vots a favor dels 3 i 4?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden rebutjats.

Els punts número 5, 6... (*Veus de fons.*) El 5.

Vots a favor del punt número 5?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjat.

Votaríem el punt número 6 –el 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjat.

Els punts 7, 8... (*Veus de fons.*) El 7 separat del 8? (*Pausa.*) Doncs, el 7; doncs, fem el 7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstenció?

Per tant, queda rebutjat.

Fariem el punt número 8. (*Veus de fons.*) Sí, però la paraula «concretament», lligada a una expressió anterior, pot ser la que li pot donar una virtualitat o l'altra. Per tant, punt número 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstenció?

Per tant, queda rebutjat.

Punts números 9, 10... (*veus de fons*), 9 i 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden rebutjats els punts números 9 i 10.

Passaríem al punt 11, 12 i 13. Es poden fer conjuntament? (*Pausa.*)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden aprovats els punts 11, 12 i 13.

Ara passaríem a l'apartat C.

Es poden fer els punts 1, 2 i 3 junts de l'apartat C? (*Pausa.*) Es poden fer? (*Veus de «Sí!»*) Doncs, 1, 2 i 3.

Vots a favor?

Això s'està animant.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden aprovats.

Votaríem, ara, el punt 4 i 5. Juntament es poden votar 4 i 5? (*Pausa.*) No; doncs, el 4. Fem el 4.

Vots a favor del punt número 4?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

El punt número 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

I abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Ara, passaríem al punt número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat aquest punt número 6.

Ara passaríem al segon document del Partit dels Socialistes, que, si ho entenc bé, començaríem per la pàgina 3 a votar. Els sembla bé? (*Pausa.*)

Per tant, començaríem pels punts referits..., amb relació a l'àmbit jurídic, d'acord?

Començaríem pel punt 1: 1.1, 1.2 i 1.3. Es pot votar tot el punt 1, conjuntament? (*Pausa.*)

Vots a favor? (*Veus de fons.*)

No. El punt 2 també es pot votar a favor? Tot el punt 2? (*Veus de fons.*) D'acord, doncs, si m'ho diuen, ho podré endevinar.

Del punt número 1, quina votació separada volen? (*Algú diu: «El primer.»*) El primer..., l'1.1? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, votem el punt 1.1.

Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queda rebutjat.
 Podem fer l'1.2 i l'1.3 conjuntament? *(Pausa.)* Sí?, 1.2 i 1.3 conjuntament? *(Pausa.)* I el punt 2 es pot fer..., 2.1 i 2.2...? *(Veus de fons.)* No. Fem l'1.2 i l'1.3, primer.
 Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queden rebutjats.
 Passaríem al punt 2 –punt 2. Es pot fer tot el punt 2 conjuntament? *(Veus de fons.)* No. Doncs, 2.1 i 2.2 conjuntament? *(Veus de fons.)* El 2.1 per separat.
 Doncs, 2.1.
 Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queda rebutjat.
 El punt número 2.2..., del 2.2, 2.3, 2.4 i 2.5, algú demana votació separada? *(Veus de fons.)* El 2.2.
 Votem el 2.2.
 Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queda rebutjat.
 Podem fer el 2.3, 2.4 i 2.5? *(Veus de fons.)* Els podem fer, Partit Popular? *(Veus de fons.)* Sí. Doncs, 2.3, 2.4 i 2.5.
 Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queden rebutjats.
 Entraríem a l'apartat B, amb relació a l'àmbit fiscal tributari.
 Hi ha peticions de votacions separades? *(Pausa.)* Del punt 1? *(Pausa.)* Els 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.5, 1.6, 1.7... *(Veus de fons.)* L'1.6 separat? *(Pausa.)*
 Per tant, fem de l'1.1 fins a l'1.5 –de l'1.1 a l'1.5.
 Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queden rebutjats.
 Ara votaríem..., l'1.6 i l'1.7 es poden fer conjuntament? *(Veus de fons.)* No? *(Pausa.)* Doncs, l'1.6.
 Votem l'1.6.

Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queda rebutjat.
 Ara l'1.7.
 Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queda rebutjat.
 Passaríem a l'apartat C, respecte a l'àmbit de finançament.
 Respecte al punt 1, es pot fer 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.5, 1.6 i 1.7? Es pot fer? *(Veus de fons.)* Tot l'1? *(Veus de fons.)* Doncs, de l'1.1 a l'1.6. D'acord? *(Veus de fons.)*
 Doncs, de l'1.1 a l'1.5 –de l'1.1 a l'1.5.
 Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queden rebutjats.
 Ara, l'1.6 i l'1.7 es poden fer...? No..., doncs, 1.6.
 Votem el punt 1.6.
 Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queda rebutjat.
 Ara faríem el punt 1.7.
 Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queda rebutjat.
 Entraríem al punt 2; 2.1, 2.2 i 2.3 es poden fer conjuntament? *(Veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)*
 Doncs, vots a favor?
(Veus de fons.) El 2.1, 2.2 i 2.3.
 Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queden aprovats.
 Passaríem als punts 2.4 i 2.5 *(Veus de fons.)* Separat.
 Doncs, el 2.4.
 Vots a favor?
 Vots en contra?
 Abstencions?
 Per tant, queda rebutjat.

Passaríem al 2.5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstenció?

Queda rebutjat.

Passaríem al punt 3. Es pot votar conjuntament tot el punt 3? (*Veus de fons.*) No? Doncs, fem el 3.1? (*Veus de fons.*) El 3.1

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Passaríem al punt 3.2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Doncs, queda rebutjat també.

Entraríem al punt número 4. Es pot fer sencer el 4 o hi han votacions separades? (*Veus de fons.*) Sencer? (*Pausa.*) Sencer, senyor Millo? Es pot fer sencer? (*Veus de fons.*) El 4. No? (*Veus de fons.*) 4.1? (*Veus de fons.*) Doncs, 4.1.

Votem el 4.1.

Vots a favor del 4.1?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat el punt 4.1.

La resta de punts es poden fer tot junts? (*Veus de fons.*) Sí. Doncs, votariem del punt 4.2 al punt 4.8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden rebutjats.

Passaríem a votar el punt número 5; 5.1, 5.2, 5.3... (*Veus de fons.*) Bé. Doncs, el 5.1.

Votem el 5.1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Els punts número 5.2, 5.3... (*Veus de fons.*) El 5.2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat el 5.2.

El 5.3, 5.4 i 5.5 es poden fer junts? (*Veus de fons.*) No. Doncs, 5.3 i 5.4. Fem el 5.3 i 5.4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden rebutjats.

Fariem el 5.5.

Vots a favor? (*Veus de fons.*) Vots en..., ho repetim.

El 5.5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Ara, votariem el 5.6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat.

Passaríem al punt 6, que només hi ha el 6.1.

Vots a favor? (*Veus de fons.*) Doncs..., quina lletra? (*Algú diu: «La b.»*) La *b*. Doncs, votem la *a* i la *c* del 6.1 –la *a* i la *c*.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden rebutjats.

Votariem, ara, el punt *b*.

Vots a favor?

Vots en contra?

I abstencions?

Queda rebutjat.

Passem al punt número 7. 7.1 i 7.2. Es poden votar conjuntament? (*Veus de fons.*) Doncs, no es poden votar conjuntament. (*Veus de fons.*) El 7.1 i 7.2 es poden votar conjuntament? (*Veus de fons.*) No.

Doncs, 7.1.

Vots a favor del 7.1?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda aprovat.

Ara passaríem al 7.2. –7.2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstenció?

Per tant, queda aprovat.

Després, 7.3, 7.4... (*Veus de fons.*) 7.4. El 7.7 també es demana per separat o no? (*Pausa.*) Fem el 7.3? (*Pausa.*)

Fem el 7.3... –el 7.3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Passaríem, ara, al 7.4..., no? (*Pausa.*) El 7.4...? (*Pausa.*)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjat.

Passaríem al 7.5, 7.6 i 7.7 –els 7.5, 7.6 i 7.7.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstenció?

Per tant, queden rebutjats.

Passaríem, ara, al punt número 8. Es demana alguna votació separada al punt número 8? (*Pausa.*) Podem fer 8.1, 8.2, 8.3, 8.4, 8.5 i 8.6? (*Pausa.*)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

El punt número 9 es pot fer conjuntament o es demana votació separada? (*Pausa.*) 9.1, 9.2, 9.3 i 9.4... (*Veus de fons.*) L'1 i el 2 separats..., 1 i 2 separats? (*Pausa.*) L'1 i el 2 separats.

El 9.1 i 9.2.

Vots a favor?

Vots en contra?

D'acord, queden rebutjats.

El 9.3 i 9.4 es poden fer conjuntament? (*Pausa.*)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queden rebutjats.

El punt D... –el punt D.

Vots a favor?

Vots en contra?

Per tant, queda rebutjat.

Ara passaríem al... (*Remor de veus.*) Si us plau... Va, que... Ara, passaríem al document del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, que el senyor Uriel Bertran ens ha demanat que

es votés, del darrer paràgraf de la pàgina 4, els punts següents.

Uriel Bertran Arrué

Ho explico, senyor president? Perquè...

El president

No, no..., ja...

Uriel Bertran Arrué

És que hi hauria..., l'últim paràgraf també.

El president

També –també. Fins al final, eh? O sigui, seria des de «és per tot això que reiterem...»

Uriel Bertran Arrué

Sí...

El president

...fins que acaba, fins «l'espòli fiscal a mans d'Espanya.» D'acord? (*Pausa.*)

Hi ha alguna petició de votació separada? (*Pausa.*) No.

Doncs, vots a favor?

(*Veus de fons.*)

El Subgrup de Solidaritat..., tot conjuntament, no hi ha hagut cap votació separada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Passaríem al document del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, que seria votar, a l'apartat de conclusions... Si el senyor Cañas no em diu el contrari, seria, al document aquest que posa: «Propuesta de actualización del modelo de financiación», tots els punts aquests. Hi ha la petició d'alguna votació separada? (*Pausa.*) No? (*Pausa.*)

Doncs, votem.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, queda rebutjat.

Doncs, bé, s'acaben les votacions.

Els agraeixo... (*Remor de veus.*) No marxin. Els agraeixo... No marxi, senyor Herrera. Els agraeixo, doncs, aquesta rapidesa.

El lletrat, ara, farà totes les transcripcions amb totes les ordenacions. Si hi hagués algun error, suposo que

entendran que ha estat per aquest motiu. Difícilment hi haurà un error entre acceptades i rebutjades, però sí que algun sentit de vot d'algun grup parlamentari...

Un cop incorporat això, ara hem de votar la resta de l'informe, que era tota la part descriptiva. Es pot votar, excepte el que eren conclusions, tot el que... Es pot votar? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)*

Vots a favor? *(Veus de fons.)*

No, no... Nosaltres hem fet ara el punt 8, i aquí hi ha tot l'informe, que hi ha: u, creació de la comissió; dos, antecedents parlamentaris; constitució de la comissió; pla de treball; compareixences tingudes; marc constitucional i estatutari del finançament de la Generalitat; flexibilitat i obertura –que és l'informe del lletat–; trets essencials del règim de concert econòmic; evolució del finançament de la Generalitat...

El punt número 8. Es pot votar tot el dictamen aquest?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Molt bé.

Perdonin. No, només una cosa, perquè ho sàpiguen. Ara, això..., passarem i adjuntarem tot el que s'ha aprovat avui, hi incorporarem tots els documents que vostès han entregat, es fa la correcció i, dilluns, aquesta Mesa farem entrega, a la presidenta de la Mesa del Parlament, de l'informe i del dictamen que hem aprovat avui. Res més.

Moltes gràcies, i hem acabat just a l'hora prevista.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia.